L'EPOPEIA COLAUENSE

STELLA FIRINU

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DE 2016

IMATGE DE LA PORTADA: ORIOL CLOSA
IL·LUSTRACIONS INTERIORS: STELLA FIRINU
GRÀFICA: ORIOL CLOSA

www.catalunyalliure.cat
info@catalunyalliure.cat

L'EPOPEIA COLAUENSE

STELLA FIRINU

CatalunyaLliure.cat
DIARI INDEPENDENTISTA

A l'Ada,
font d'inspiració quotidiana

SUMARI

INTRODUCCIÓ

"O faig de reina o no jugo!", deu haver tronat Ada Colau als temps de la Plataforma dels Afectats per la Hipoteca, quan encara hi cabia, dins l'uniforme groc d'heroïna amb mascareta negra estil Batman cridaner, i no hauria necessitat Photoshop per sortir al Vanity Fair. I com que el tron ja feia temps que estava ocupat, se li va encendre la bombeta de la carrera política. Dit i fet: va aplegar una colla de fidelíssims amb noms estrambòtics com ICV, EUiA, Equo, etc. i va encapçalar-ne la marxa envers la conquesta de la Ciutat Comtal.

"O faig de batllessa o no jugo!", deu haver aclarit Ada Colau als seus companys quan ja marxaven alineats cap a la plaça Sant Jaume, tot i haver assegurat que no aprofitaria la notorietat assolida amb la PAH –de la qual era portaveu– per fer política. Els companys, i també els enemics, se'n recordaven molt bé, del que havia dit un temps enrere amb aparent sinceritat. Efectivament, quan el Congrés dels Diputats havia admès a tràmit la iniciativa legislativa popular pel dret a l'habitatge digne promoguda per la

"seva" Plataforma, Ada Colau havia declarat solemnement als micròfons de Telecinco que aquella era "una victòria ciutadana i no de cap partit", que no havia de fer-se servir "electoralment" i que no li interessava "entrar en política". Així i tot, exactament un any després, deixà la PAH per fundar el seu partit personal amb l'únic objectiu de conquistar l'alcaldia de Barcelona.

En realitat, més que un partit –que a l'empara de l'article 6 de la Constitució Espanyola hauria de tenir una estructura interna i un funcionament democràtics– el de la Colau va aparèixer des del principi com un projecte merament personal. Per començar, Ada Colau va dir que no a les primàries, rebutjant rotundament la possibilitat que un altre membre de la seva coalició fos escollit com a alcaldable, i també va dir que no al model assembleari i de participació ciutadana amb què havia presentat el seu projecte –originàriament conegut com a Guanyem Barcelona i després substituït per Barcelona en Comú–, projecte caracteritzat per un programa polític força peculiar, un únic noble objectiu: fer fora el monstre dolent, és a dir, CiU. I ho va aconseguir! El 24 de maig de 2015 va demostrar al món que no és important si tens estudis

o no, quantes llengües parles i quin currículum pots exhibir perquè, prescindint de tot això, "*sí, se puede!*".

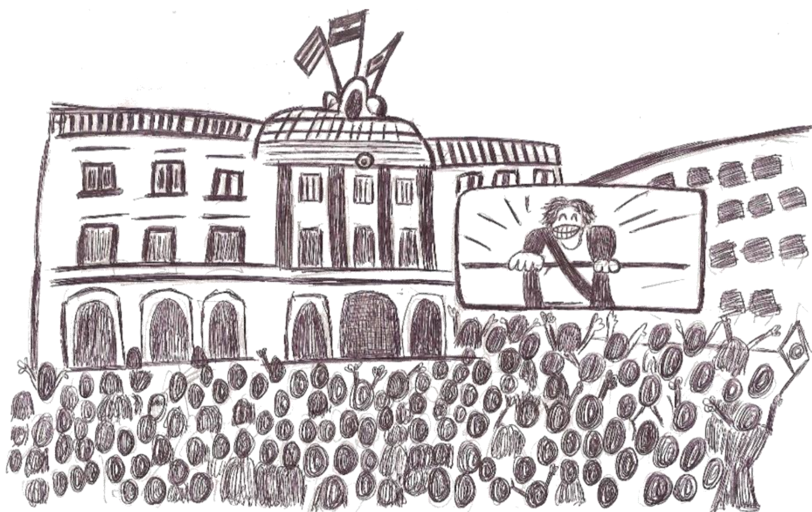
1.La coronació

Sembla increïble quantes coses ha fet ja Ada Colau des del dia de la seva investidura com a alcaldessa de la ciutat de Barcelona. Per començar, ja el mateix 13 de juny de 2015 va encarregar unes tasques imprescindibles per al bon funcionament del municipi, és a dir, va ordenar que es col·loquessin unes pantalles gegants, i altres mitjans de difusió exterior, a la plaça Sant Jaume perquè tothom pogués admirar-la i gaudir amb ella de la seva coronació.

Republicans i socialistes, a més d'un regidor cupaire, van votar a favor de la seva investidura i un cop agafada la vara, insígnia llargament cobejada, la primera alcaldessa de la història de Barcelona va honrar al seu públic amb una desfilada digna de la reina Elisabet d'Anglaterra, sota una pluja de pètals i confeti, acompanyada de la seva cort i –ai las!– dels regidors de l'oposició palesament avergonyits per aquella manifestació tan descarada de grandor i una mica terroritzats per la reduïda presència policial tot i la multitud allà concentrada.

L'EPOPEIA COLAUENSE

Sembla que, per aquesta operació d'egocèntrica magnificència, en vista de la qual s'hauria pogut contractar també un perruquer, l'Ajuntament hagi gastat 27.500 euros. No va fer-se servir cap catifa vermella –i nosaltres que, ingènuament, havíem entès que volia aixecar-les només figurativament, les catifes de l'Ajuntament– ni tampoc el servei de càtering privat, com s'havia fet en ocasió de la investidura de Xavier Trias. I pel que fa a les pantalles gegants, col·locades per apropar la política a la gent, es veu que la ciutat de Barcelona podrà disposar d'unes quantes eines també per assistir a la propera Champions League, ja que almenys el

Barça sempre s'ho mereix això, per mèrits futbolístics o per la bona planta dels seus jugadors. I si l'alcaldessa volgués muntar-les també en ocasió d'alguna reunió del Consell plenari, el públic encara podria gaudir de la bellesa i elegància del socialista Jaume Collboni o de l'eloqüència encantadora i fascinant del republicà Alfred Bosch. Però aquesta és una altra història...

2.L’ESTRENA

L'endemà de la seva investidura, un cop desmuntades les pantalles, l’alcaldessa va seguir actuant moguda per la seva ànsia de popularitat i, de fet, ja era a Nou Barris, el seu feu electoral, on –quina coincidència!– van aturar-se nou desnonaments. Poc importa que això s'hagi aconseguit gràcies a instàncies de l’anterior executiu municipal presidit pel convergent Xavier Trias; l'important és ser-hi, fer-s'hi veure, obtenir una portada amb un titular altisonant i que, per a la posteritat, "el primer que va fer l’exlíder de la PAH va ser aturar uns desnonaments". Tret d’aquests, però, els desnonaments van continuar com abans, i ho van fer sense heroïnes disposades a enfrontar-se a la policia a canvi d’una foto propagandística, ja que la propaganda ja estava feta i l’objectiu ja s’havia aconseguit.

D’altra banda, per una misteriosa llei natural sobre el creixement directament proporcional de tot allò que no hauria de créixer, juntament amb els fums al cap dels nous governants va començar a pujar també el nivellàs de les seves polítiques. El 17 de juny,

una decisió sobtada de l’honorable batllessa va sacsejar l’opinió pública catalana: la renúncia a la candidatura Barcelona-Pirineus als Jocs Olímpics d'Hivern del 2026 perquè aquest esdeveniment "no és un objectiu per al nou Ajuntament", si bé font d’ingressos altrament impossibles per als municipis del Pirineu. La notícia va provocar un gran desconcert entre els alcaldes de les ciutats directament afectades per aquesta decisió, Puigcerdà i La Seu d'Urgell, adoptada sense cap diàleg i doncs imposada unilateralment des de la capital. Va esfumar-se així "l'oportunitat per situar els Pirineus al món", com denuncià el batlle de La Seu d'Urgell, Albert Batalla, a través del seu compte de Twitter. Però bé, què ens importa? Que s'espavilin els municipis pirinencs, Barcelona és el melic del món i té altres prioritats! I els muntanyencs van haver de pagar molt car el fet d’haver titllat de pixapins els nobles habitants de la capital. A veure qui pixa més lluny, ara!

Per descomptat, l’actitud de Barcelona en Comú envers els grans esdeveniments esportius ja havia estat manifestada obertament abans de la investidura. Uns dies després de les eleccions, per

exemple, Ada Colau havia anunciat que el seu govern no confirmaria la subvenció de 4 milions d'euros anuals al circuit Barcelona-Catalunya on se celebra, entre d'altres competicions, el Gran Premi d'Espanya, ja que –va dir– "subvencionar la Fórmula 1 no és una prioritat, ho és més garantir les beques menjador". La subvenció anual havia estat aprovada tres anys enrere amb l'objectiu de promocionar "el món del motor, la marca Barcelona i l'economia al voltant del circuit". L'Ajuntament s'havia integrat al Consorci i el nom "Barcelona" havia estat afegit a l'original "Circuit de Catalunya". L'any anterior el circuit havia generat un impacte econòmic de 332 milions d'euros a Catalunya (hotels, restaurants, etc.), dels quals uns 188 milions només gràcies al Gran Premi d'Espanya. Però se sap que els diners creixen als arbres del jardí encantat de l'Ajuntament i doncs no cal pensar d'on treure'ls, sinó només com gastar-los.

Pels mateixos motius, unes setmanes després, el govern municipal va amenaçar de retirar el suport a la Barcelona World Race –organitzada per la Fundació per la Navegació Oceànica de Barcelona en la qual hi ha també la Cambra de Comerç, el Port i

Fira de Barcelona– perquè, segons va explicar la segona tinenta d'alcaldia, Laia Ortiz, es tracta d'un esdeveniment "elitista" que no té "efecte redistributiu". Segons un estudi elaborat per ESADE, la regata hauria produït ingressos per uns 60 milions d'euros, però el nou govern municipal va seguir menyspreant els efectes positius de tot allò que té l'objectiu de promocionar la ciutat a escala internacional i d'atreure nous visitants.

3.L'ENTREVISTA

El 19 de juny de 2015, Ada Colau va concedir la seva primera entrevista com a alcaldessa a l'Antoni Bassas del diari Ara i va encendre les xarxes amb la seva afirmació que "ningú es cola al metro per caprici o per diversió". Segons la batllessa il·luminada pel sacre foc del "*sí, se puede*", ningú vulnera una norma per caprici, sinó per necessitat, i l'entrevistador va haver de recordar-li que hi ha gent que paga per fer servir el transport públic i que acaba pagant el bitllet també per a qui no ho fa, i "li sap greu. perquè també va justa".

A més a més, en ocasió de la mateixa entrevista, tot i haver anunciat en campanya electoral que durant el seu mandat no hi hauria cotxes oficials, Ada Colau va informar orgullosament els seus conciutadans d'haver agafat ja el seu cotxe oficial. Evidentment, però, l'Audi A6 d'en Trias no li agradava gaire i, de fet, va optar per un Seat Alhambra de set places en règim de lloguer, cotxe que, per les característiques demanades, l'empresa va haver d'anar a buscar a Sevilla. Potser un monovolum, per la seva aparença, és

més apte per representar el que la batllessa predicava en campanya electoral, però segur que llogar un cotxe en lloc d'utilitzar el que l'Ajuntament ja té no deu ser un bon negoci. I deu ser pel mateix motiu –per evitar cridar l'atenció i per guardar la seva imatge tan ben construïda d'activista d'esquerra radical– que la cap del consistori va imposar un canvi de look als seus guardaespatlles que van haver d'acostumar-se a circular mudats com uns cupaires.

En aquella època, l'Ajuntament podia comptar amb una flota de 22 cotxes oficials destinats a l'alcalde, als tinents d'alcalde i als presidents dels grups municipals, i no és dolent recordar que, tot i haver anunciat, promès i reiterat la reducció dels cotxes oficials, el mes següent el govern municipal va signar un contracte biennal amb l'empresa Ecotaxi Barcelona que, a partir d'aleshores i per la xifra de mig milió d'euros, hauria garantit el desplaçament en taxi dels alts càrrecs de l'Ajuntament.

4.L'*ENXUFISME* I

El 26 de juny, quan encara no havien passat dues setmanes de la investidura d'Ada Colau com a nova batllessa de la capital catalana, va escampar-se la notícia que la seva parella, Adrià Alemany, havia demanat l'excedència a la Fundació del FC Barcelona, on treballava, per anar a ocupar el càrrec que –segons deien– la seva consort li estava amorosament escalfant a l'Ajuntament. L'endemà, també a causa de l'onada d'indignació aixecada per aquest rumor, des de Barcelona en Comú van haver de comunicar oficialment d'haver fitxat Alemany com a responsable de relacions polítiques i institucionals del partit. El príncep consort, van aclarir, "assumirà tasques que ja estava desenvolupant de manera voluntària, però que, vist el volum que han adquirit, requereixen dedicació exclusiva i, per tant, passa a ser un càrrec remunerat". La mateixa Colau va defensar públicament el fitxatge de la seva mitja taronja a través de la seva pàgina de Facebook. Adrià Alemany "*es alguien brillante, que aporta muchísimo, y que ha sacado tiempo de debajo las piedras para ayudar a que*

ganáramos las elecciones", va escriure, i va explicar que també per això Barcelona en Comú li havia ofert una feina remunerada. Per tant, Alemany començà a treballar per al partit en lloc de ferho per a l'Ajuntament.

Ara bé, que surtin de l'Ajuntament o del partit, els diners plouen del mateix núvol o, millor dit, els caga el mateix cul. De fet, segons preveu la llei sobre el finançament dels partits polítics, els recursos econòmics de cada partit estan constituïts principalment per les subvencions públiques atorgades per fer front a les despeses electorals i de funcionament (els recursos humans i materials, per entendre'ns) segons el nombre de vots i els escons obtinguts en ocasió de les últimes eleccions. Per tant, els sous erogats als càrrecs de Barcelona en Comú provindran de les arques públiques igual que els sous cobrats pels seus regidors i només donaran una volta més abans d'arribar a les àvides butxaques dels perceptors. A més, atès que, segons el Tribunal de Comptes, Barcelona és un dels municipis que distribueix més diners als partits polítics, i que durant el 2014 les formacions amb representació a l'Ajunta-

ment havien cobrat subvencions per un total de 2,5 milions d'euros, podem fer-nos una idea de les xifres posades a l'abast de Barcelona en Comú després de les eleccions municipals del 2015.

D'altra banda, tot i el fitxatge d'Alemany pel partit i no per l'Ajuntament, el mateix va actuar en més d'una ocasió com a portaveu del govern municipal. En particular, durant les negociacions per al cartipàs de l'Ajuntament, la parella de l'alcaldessa va participar en una reunió cabdal amb els grups de l'oposició per pactar la repartició dels càrrecs de confiança entre els partits. Sembla que cadascun dels grups municipals fou representat pel regidor que, a partir d'aleshores, actuaria com a portaveu del seu grup mentre que Barcelona en Comú fou representada per Alemany i pel primer tinent d'alcalde, Gerardo Pisarello, que però, tot seguit, deixà el paper de protagonista al consort de la batllessa, personatge no escollit pel poble i extern al municipi. I també una altra mitja taronja va participar en aquella reunió sense formar part del consistori, és a dir, David Cid, coordinador d'ICV a Barcelona i dolça parella de Janet Sanz, regidora de Barcelona en Comú. De mica

en mica, doncs, l'empresa familiar Colau & Co. havia començat a posar-se en marxa...

No gaire preocupats per les acusacions de nepotisme que van començar a ploure per totes bandes, els nous governants de Barcelona van seguir contractant persones properes als electes començant per Vanesa Valiño, parella del primer tinent d'alcalde, Gerardo Pisarello. La Valiño va incorporar-se com a assessora a la regidoria d'Habitatge de l'Ajuntament deixant la direcció de l'Observatori de Drets Econòmics, Socials i Culturals (DESC), una ONG alimentada per subvencions públiques –uns 3,8 milions d'euros en 7 anys, segons la premsa– on treballaven també Ada Colau i Gerardo Pisarello, i els regidors Jaume Asens i Gala Pin. Un trasllat massiu del DESC a l'Ajuntament.

Ara bé, com ja havia fet Ada Colau, també Pisarello va haver d'explicar públicament els motius del fitxatge de la seva parella, "persona que fa 10 anys que treballa en temes d'habitatge", "de reconeguda competència en aquest àmbit", etcètera etcètera. El Pisy va aprofitar l'ocasió per recordar que Barcelona en Comú

"no fa la política de sempre" i "és important que la ciutadania ho sàpiga". Ostres, què dir? Ciutadania, si encara no ho saps, sàpigues-ho!

Per descomptat, fent cas omís del fet que distribuir càrrecs de confiança a amics o familiars va a xocar contra els més elementals principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, principis imprescindibles quan es gestionen diners públics, l'alcaldessa regnant de la capital catalana ja ho havia deixat clar, que tenia tota la intenció de continuar amb l'*enxufisme* descontrolat i, de fet, havia palesat barrudament la voluntat de distribuir personalment 62 dels 92 càrrecs remunerats de l'Ajuntament, és a dir, 62 sous públics tot i tenir només 11 de 41 regidors. "*Barcelona c'est moi*", ens va semblar que digués la faraona Colau que, entre d'altres, per exemple, va nomenar un director d'alcaldia que ni tan sols havia acabat la carrera i que, amb només 25 anys, va anar a cobrar un sou de gairebé 80.000 euros anuals, només una mica més baix de la retribució del president del govern.

5.Can Pixa

Es desaconsella la lectura d'aquest capítol a un públic sensible a l'ús de paraules desconvenients o a la descripció explícita de funcions corporals. Si seguiu amb la lectura, si us plau, eviteu escandalitzar-vos, ja que estic segura que vosaltres també feu pipí quan se us escapa.

El 29 de juny de 2015, la predicadora de la "nova política" va dur a terme l'enèsim fitxatge, contractant una altra excompanya del DESC –feminista radical i activista "post-porno", segons va informar la premsa– com a directora de comunicació de l'Ajuntament. I potser la senyora Águeda Bañón era exactament el que l'Ajuntament de Barcelona i la seva alcaldessa necessitaven per incrementar la plantilla, però les imatges que començaren a circular per Internet no van ser una bona carta de presentació. En particular, la imatge de la Bañón que pixa enmig d'una via pública va despertar la hilaritat (i també la indignació) dels barcelonins que, per unes setmanes, van gronxar-se entre les ganes de riure i les

de plorar resignadament, òbviament passant per una pixarada d'ordenança.

Per cert, si la comunicació institucional passa també a través de la satisfacció de les pròpies necessitats fisiològiques pel carrer, segur que a Barcelona hi ha milers de candidats pixaners aptes per a aquest càrrec. D'altra banda, com ja va aclarir el llunyà 2005 l'aleshores alcalde Clos en ocasió d'una entrevista radiofònica, "de casa se surt pixat" i "si algú té problemes de retenció urinària, que es quedi a casa!".

Tot i així, es veu que els afectats pels esmentats problemes no van quedar-se a casa i, per tant, el pipí va ser des del principi una qüestió de fonamental rellevància per al nou govern municipal que, com a primera mesura del seu pla de xoc contra el turisme massiu, va ordenar la instal·lació d'uns urinaris públics pels carrers del districte de Ciutat Vella on –diuen– circula el nombre major de pixaners. Tampoc l'antic mercat del Born, on encara se celebrava el Tricentenari dels fets del 1714, no va quedar-se sense el seu particular urinari –un urinari obert, per pixar-hi dempeus

amb el públic que t'observa el cul, i "portàtil", com si fos un ordinador– que va sorgir pràcticament enganxat a una de les seves parets laterals amb la conseqüent indignació de bona part dels ciutadans.

El grup municipal de CiU no va trigar a demanar el trasllat de l'urinari a un lloc més discret, ja que –com va lamentar el regidor de Cultura de l'anterior govern municipal, Jaume Ciurana– la seva col·locació fora de la porta del Born fou una "falta de respecte al patrimoni i a la memòria, així com a l'estètica i al paisatge urbà". La regidora Francina Vila, per la seva banda, va definir els urinaris com un "invent de principiant" de la batllessa i un "exemple de com governa, des del desconeixement i amb decisions superficials". El PP, en canvi, fent mostra del seu puritanisme, va demanar que els urinaris fossin tancats, ja que a ningú no li agrada assistir a les pixades dels altres, i també que poguessin utilitzar-se per dones i discapacitats.

6.AI, LA CULTURA

Que l'alcaldessa de Barcelona no fos una dona excessivament amant de la cultura, ja se sabia. Per l'amor de Déu, no és la fi del món: se sap que no tothom estima estudiar i, a més, si l'electorat barceloní hagués volgut un alcalde culte, hauria pogut votar l'Alfred Bosch que traspua cultura per tots els porus de la pell i mai no podria representar els que pateixen urticària al davant d'una biblioteca.

Ara bé, el 7 de juliol de 2015 l'alcaldessa va carregar-se un esdeveniment, justament cultural, a punt de celebrar-se a Barcelona, és a dir, la reunió anual del Parlament Europeu de la Cultura que hauria aplegat a la capital intel·lectuals provinents de tota Europa i que se celebra cada any en una ciutat europea diferent. Ada Colau va decidir que això no s'havia de fer i va esborrar l'acte, cancel·lant la subvenció ja concedida.

La conferència ja havia estat organitzada amb el vistiplau de l'anterior govern municipal i potser també per això la batllessa va decidir que no s'havia de fer cap reunió, ja que "aquesta entitat

no té vinculació amb Barcelona" –com si les subvencions concedides a l'octubre següent als emprenedors palestins o al col·lectiu gai de Guatemala en tinguessin– i el govern de Barcelona en Comú només donarà "suport a trobades que estiguin vinculades a la projecció de creadors de Barcelona i a programes articulats amb el teixit cultural de la ciutat". L'Ajuntament de Barcelona, per tant, va negar-se a assumir la despesa relacionada amb l'esdeveniment, encara que la subvenció ja hagués estat prevista i atorgada per l'equip de Xavier Trias.

Segons denuncià l'exregidor de Cultura del govern anterior, Jaume Ciurana, la decisió sobre la cancel·lació de l'acte hauria pogut "tenir conseqüències jurídiques i econòmiques" perquè el conveni ja estava signat i "part de la subvenció fins i tot ja pagada". A més, Ciurana va criticar que l'executiu presidit per Ada Colau hagués sospès la reunió sense ni tan sols posar-se en contacte prèviament amb els seus organitzadors, fet perjudicial per al prestigi internacional de la ciutat que, segons les paraules de l'exregidor, a partir d'aleshores seria considerada inevitablement "gens fiable

i incapaç d'assumir els seus compromisos, fins i tot, com és el cas, si ja estan signats i pagats".

7.GUIRILÀNDIA

Tot i els beneficis indiscutiblement aportats a la ciutat de Barcelona pel turisme, Ada Colau va deixar clar des del principi que faria de tot per lluitar contra la invasió descontrolada de *guiris*. I efectivament, una de les primeres mesures adoptades pel seu govern municipal havia estat la suspensió de la concessió de noves llicències turístiques, incloses les hoteleres, amb consegüent paràlisi de projectes ja iniciats com ara la Torre Agbar, a punt de convertir-se en un hotel de cinc estrelles de la cadena nord-americana Hyatt, i l'edifici de Deutsche Bank, als Jardinets de Gràcia, adquirit pel grup inversor KKH Property per 90 milions d'euros amb la intenció de convertir-lo en un hotel de cinc estrelles de la cadena Four Seasons.

Unes setmanes després de l'adopció de la mesura restrictiva, es va comprovar que la Torre Agbar quedava exempta de la moratòria, ja que el propietari havia sol·licitat el certificat de règim urbanístic abans de la publicació de la moratòria mateixa al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, però, tret d'aquest cas

excepcional, l'alcaldessa va aconseguir prohibir que a Barcelona s'instal·lessin hotels de luxe de cadenes presents a totes les capitals europees, amb pèrdues de milions d'euros i de milers de llocs de treball.

Mentrestant, va arribar l'estiu i qui s'esperava una treva deguda a les vacances va quedar-se decebut. La ciutat va omplir-se de turistes i Ada Colau va seguir fent mostra del seu rebuig cap als pobres estrangers desitjosos de visitar la seva ciutat. Com que res podia fer contra els acords de Schengen, la batllessa del canvi va intentar buscar la manera per limitar el nombre de creuers que volguessin atracar al port de Barcelona, i també va plantejar la possibilitat de pactar i autoritzar amb antelació el recorregut dels turistes, dos milions de visitants indesitjats que haurien de quedar-se a casa seva en lloc d'anar a "expulsar la ciutadania del seu espai públic". Així mateix, va començar a circular la notícia que l'alcaldessa començava a parir dolenteries contra el bus turístic de la ciutat, potser a causa del nombre reduït de passatgers –versió oficial– o potser perquè podria ser considerat un dels principals responsables de la circulació dels *guiris*, aquella raça tan odiada

que procedeix de cada racó del món civilitzat i que ja és objecte de minuciosos documentals del National Geographic Channel.

8. Unionisme

El 31 d'agost de 2015 la faraona va palesar (per fi!) la seva vocació unionista i va anunciar que no participaria en la Via Lliure, la manifestació organitzada per la plataforma "Ara és l'hora" per a l'onze de setembre següent. Com que ja feia temps que s'havien convocat les eleccions autonòmiques, previstes per al 27 de setembre, Ada Colau va justificar la seva decisió amb una presumpta "referència explícita" de l'acte amb la campanya electoral duta a terme per la coalició independentista Junts pel Sí. Al final, l'odi envers l'aleshores president de la Generalitat, el convergent Artur Mas, pogué més que qualsevol altra raó i la Colau declarà que no baixaria al carrer juntament amb la multitud de votants de la llista electoral més gran que hi hagi hagut mai a Europa.

Amb la seva decisió respecte a la Via Lliure, doncs, Ada Colau confirmà l'actitud del seu partit pel que fa a l'independentisme, actitud que va començar a revelar també en relació al discurs sobre l'eventual adhesió de l'Ajuntament de Barcelona a l'Associació de Municipis per la Independència, adhesió considerada

per ella i pels seus companys com un instrument de propaganda electoral a favor de Junts pel Sí, exactament com la manifestació prevista per a la Diada.

Concretament, pel que fa a l'adhesió de la capital catalana a l'AMI, la batllessa preanuncià que, al ple justament convocat per decidir-ho, el seu grup s'abstindria, amb conseqüent impediment a l'adhesió mateixa per impossibilitat d'aconseguir la necessària majoria absoluta. "El debat de l'AMI no pot substituir un referèndum a Catalunya", declarà Ada Colau, oblidant completament que una consulta ja s'havia fet l'any anterior i que el 80,98% de 2.344.828 electors havia votat a favor de la independència.

Va arribar el 7 de setembre de 2015 i amb motiu de la petició signada conjuntament pels regidors dels grups municipals de CiU, ERC i de la CUP, va dur-se a terme la sessió extraordinària del plenari del Consell Municipal de Barcelona a fi de debatre i votar l'adhesió de la ciutat a l'Associació de Municipis per la Independència.

L'EPOPEIA COLAUENSE

Tot i l'optimisme expressat pel càndid president del grup municipal d'ERC, Alfred Bosch, convençut que al final Barcelona en Comú se sumaria a la proposta, o bé donaria llibertat de vot als seus regidors, el ple rebutjà l'adhesió a l'AMI per l'abstenció de tots els regidors del partit liderat per Ada Colau i de la regidora d'Unió, Sònia Recasens, i pels previsibles 12 vots contraris de Ciutadans, PSC i PP. La proposta, per tant, va obtenir el vot favorable de només 17 regidors dels 21 necessaris. I l'alcaldessa no només va abstenir-se, sinó que també va prohibir decididament i dictatorialment als seus regidors, privats del lliure arbitri, que hi votessin a favor. Encara no és clar amb quin càstig corporal la sobirana hagi amenaçat eventuals desobedients –la vara ens sembla perfecta per a unes sonores natjades–, i probablement no ho sabrem mai, ja que els membres de la cort colauense van fer el que els havien ordenat com a bons

soldadets, aixecant parets entre ells i els regidors de l'oposició que fins aleshores semblaven disposats a garantir una mínima estabilitat al govern municipal.

L'Alfred Bosch, en particular, immensament decebut pel resultat de la votació, va recordar a l'alcaldessa que ERC havia donat suport a la seva investidura també perquè semblava que hi hagués un apropament de Barcelona en Comú als ideals independentistes dels republicans. Ada Colau, de fet, quan encara buscava consensos de manera molt oportunista, havia deixat entendre que aniria a la Meridiana –on quatre dies després tindria lloc la Via Lliure– i també que examinaria la possibilitat de votar favorablement per a l'adhesió a l'AMI mentre que, un cop investida, estava fent servir l'excusa de les eleccions que s'apropaven –eleccions, recordem, ja previstes mesos abans de la seva investidura– per desertar les celebracions de la Diada i per evitar pronunciar-se sobre l'AMI.

9.ELS CENT DIES

Mentrestant, entre crítiques i polèmiques, cent dies ja havien passat i Ada Colau va celebrar-los informant els seus seguidors de la intensitat dels mateixos, durant els quals –segons va escriure al seu mur de Facebook– "s'han posat en marxa les polítiques amb què ens hem compromès amb la ciutadania i que faran de Barcelona una ciutat més justa i més democràtica".

"Ja hem aconseguit coses que abans semblaven impossibles", va declarar, sense detallar quines coses concretes s'haurien aconseguit, i també va explicar que s'havia "avançat en cadascun dels eixos principals que ens vam marcar i això ens permet tenir unes institucions que fan front a les desigualtats". I les paraules de l'alcaldessa van deixar una mica confosos els ciutadans que, per uns minuts, van pensar d'haver tornat als mesos de la campanya electoral, quan tot era xerrameca i declaracions abstractes d'intents. La Colau va seguir amb el seu llarg discurs genèric sobre drets humans, justícia i igualtat, tot molt bonic, sense cap concreció. "Han estat els primers cent dies, però els canvis comencen a notar-

se", va afirmar orgullosa després d’haver paralitzat una bona part de l’economia de la ciutat.

Els partits de l’oposició, per la seva banda, van aprofitar l’ocasió per subratllar l’absència de programa del govern Colau que fins aleshores –van afirmar– només havia improvisat. "És un govern que bàsicament es fa *selfies*, més preocupat pels tuits, per les publicacions de Facebook i pel que es diu d'ells a la xarxa que no pas de fer el treball", va lamentar l’exalcalde Trias.

10.EL VIATGE

A les acaballes del mes d'agost, el grup municipal d'ERC havia registrat un prec perquè el consistori emprengués les mesures necessàries per acollir els refugiats de guerra sirians. Ada Colau no només va acceptar el prec, sinó que també va aprofitar l'ocasió per organitzar el seu primer viatge oficial com a alcaldessa i per marxar cap a Alemanya per anar a mirar com es gestionava allà el problema dels refugiats. A l'octubre, per tant, Ada Colau va sortir de viatge, acompanyada per una delegació de vuit persones

amb les quals va anar a visitar, entre d'altres, el centre de recepció dels refugiats i els allotjaments a ells destinats a la ciutat de Leipzig.

Tot i les invitacions –com si s'hagués tractat d'un viatge de final de curs–, cap membre de l'oposició no va voler acompanyar la seva alcaldessa. L'exalcalde Xavier Trias va rebutjar l'oferta a causa del cost elevat del viatge, 12.700 euros que –va destacar– s'hauria hagut d'aprofitar per a les entitats especialitzades. La presidenta del grup municipal de Ciutadans, Carina Mejías, va destacar que l'alcaldessa havia emprès aquell viatge "innecessari" només per "buscar una foto", ja que la feina s'hauria hagut de fer des de Barcelona i aquells diners s'haurien hagut de destinar als refugiats ja presents a la capital. El líder del grup dels populars, Alberto Fernández Díaz, per la seva banda, a més de criticar ell també el cost del viatge, va observar que la partida s'hauria hagut de destinar a "donar resposta a les famílies que ho necessiten".

En canvi, republicans, socialistes i cupaires, més diplomàtics, van apel·lar a les seves agendes per evitar la indesitjada sortida com a membres de l'humiliant seguici.

11.SUBVENCIONS FANTASIOSES

El 28 d'octubre de 2015, el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona va informar sobre l'atorgament de subvencions a entitats dedicades a l'àmbit de la cooperació internacional. En particular, el govern presidit per Ada Colau –contrari a les subvencions a favor de la Fórmula 1 i d'altres esdeveniments internacionalment rellevants– va destinar 4 milions d'euros a 70 projectes de cooperació internacional, alguns fortament lligats a l'extrema esquerra. Per exemple, 10.000 euros van ser destinats a la digitalització del documental "Cuba descriptiva", fonamental per al benestar dels barcelonins, i 113.000 euros al col·lectiu de dones emprenedores de l'Havana, com si fos possible muntar una empresa en un país comunista com Cuba.

Altres 62.500 euros van fer-se servir per ajudar els emprenedors palestins a "superar el dol" provocat per "l'ocupació israeliana" mentre que uns 150.000 euros van ser destinats a les "Brigadas

Internacionales de Paz de Catalunya" per estudiar els drets humans a Bogotà i uns 60.000 van ser atorgats al col·lectiu gai de Guatemala.

I una subvenció de 60.000 euros hauria estat concedit més endavant, a la primeria del mes de desembre –de forma directa i sense concurs–, a la Fundació Codespa Catalunya per al projecte "Promoció de la governança local al municipi de Tetuan (Marroc) mitjançant l'ampliació de les capacitats institucionals i ciutadanes en la gestió dels serveis públics". Segons va explicar el diari Economia Digital, la subvenció hauria estat atorgada sense prèvia convocatòria pública amb motiu de "l'excepcionalitat que concorre en el projecte".

Això va confirmar la predilecció que Ada Colau sempre havia tingut per les subvencions a favor de projectes totalment improductius per a l'economia, potser perquè ella també sempre se n'havia beneficiat. Ja al març de 2013, la premsa informava que l'aleshores activista, cara visible de la PAH, que en aquell temps lluitava –amb èxits remarcables– contra els desnonaments, no ho

feia debades, sinó gràcies a les nombroses subvencions cobrades per les entitats en nom de les quals actuava.

En particular, l'Observatori DESC, per al qual Ada Colau oficialment treballava, cobrava subvencions per organitzar cursos per "educar" les comunitats llatinoamericanes sobre temàtiques socials com, per exemple, l'habitatge "de gènere" o la "sobirania alimentària", i per monitorar els desnonaments a l'Amèrica Llatina. Per aquesta tasca, entre el 2003 i el 2011 el DESC va rebre subvencions públiques per un total de 3,75 milions d'euros provinents de governs municipals, autonòmics i també del govern central. Uns 480.000 euros, per exemple, haurien estat erogats per al projecte "El dret a la ciutat i als drets econòmics, socials i culturals a l'Amèrica Llatina" mentre que uns 210.000 euros s'haurien destinat al projecte "Dona i habitatge: construint dignitat". Els diners cobrats per l'ONG, per tant, no van destinar-se directament a les comunitats interessades, sinó que se'ls va quedar l'entitat per organitzar aquests cursos. Concretament, pel que fa a les subvencions rebudes per l'Ajuntament de Barcelona aleshores governat

per Xavier Trias –govern que Ada Colau, durant la seva campanya electoral, titllava impunement de mafiós–, en quatre anys el DESC i la PAH haurien cobrat un total 365.000 euros presentant com a justificants els sous de l'actual batllessa (2.600 euros mensuals) per tasques d'organització i coordinació, i de la seva regidora Gala Pin (1.100 euros) com a tècnica del projecte.

12.LES MANTES

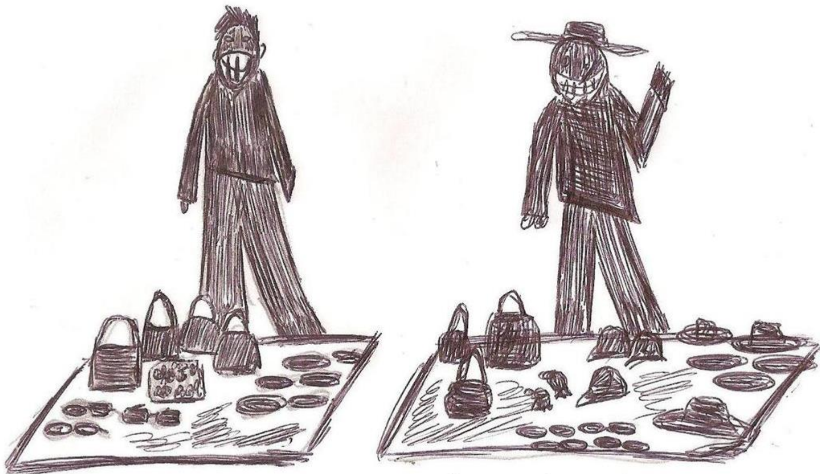
Des que Ada Colau havia esdevingut alcaldessa, la pressió policial i el nivell de seguretat a la ciutat havien baixat notablement i, entre d’altres conseqüències, el fenomen del "top manta" s'havia estès desmesuradament pels carrers del centre. Com que l’exalcalde Trias havia apujat fins a 22 euros (quin despropòsit!) el preu de les hores extres dels agents de la Guàrdia Urbana, sembla que, pel nou govern municipal, la policia hagués de fer només les hores ordinàries amb la conseqüència que els venedors ambulants il·legals s'havien eixamplat per les vies públiques d'una ciutat transformada en la capital mundial del "top manta". Al cap d'unes setmanes, Barcelona s'havia convertit en un mercat a cel obert de productes contrafets que havia arribat a ocupar establement fins i tot la plaça Sant Jaume, gràcies també a la passivitat de la Guàrdia Urbana a la qual s’havia prohibit qualsevol intervenció contra els manters. De tant en tant, la Colau havia ordenat alguna batuda dels agents de policia municipal, però amb la prohibició de dur a terme detencions, ja que, segons les ordres del consistori, "cal

deixar-los treballar en pau o donar-los una alternativa", amb bona pau dels comerciants de tota la vida.

Cap a la meitat del mes de novembre, com que fins aleshores Ada Colau no havia sabut resoldre el problema dels manters i els comerciants barcelonins regulars –cada dia més emprenyats– reclamaven una solució immediata de la qüestió, el govern municipal va rendir-se a l'evidència de la seva ineptitud pel que fa al quòdlibet i va consentir que es constituís una Taula de Ciutat que afrontés el tema de la venda irregular, un espai de diàleg impulsat pel grup municipal d'Esquerra Republicana i presidit pel seu portaveu, Jordi Coronas, conegut per les seves virtuts d'home pràctic i bon negociador.

Ara bé, fins a la constitució de la Taula de Ciutat, encara no hi havia hagut cap diàleg entre el sindicat dels manters i l'Ajuntament, cap intent de solucionar el problema per part dels òrgans de govern municipal, si bé els manters ja havien demostrat la seva voluntat de complir la normativa i, justament el mes anterior, un centenar d'ambulants irregulars s'havien associat en un sindicat

constituït amb l'objectiu de negociar amb l'Ajuntament per tal d'assolir la regularització de la seva activitat. "Ha arribat l'hora de reconèixer una altra Barcelona, la Barcelona negra", havia reivindicat Aziz Faye, portaveu del sindicat. I Ada Colau deu haver pensat que, per blanquejar-la, aquesta Barcelona negra, hauria pogut comprovar si entre els seus antics companys del DESC o de la PAH hi havia algú que, mentrestant, hagués muntat alguna empresa de pintura, a fi de contractar-los.

13.L'ENXUFISME II

Com era previsible, tot i les acusacions dirigides als representants de la classe política fins aleshores al govern, acusats de corrupció sense cap sentència judicial de condemna que ho confirmés, la que va presentar-se com a encarnació de la "nova política" va conformar-se sense cap problema d'adaptació als mètodes que, en els seus discursos electorals, atribuïa a la "casta". I la col·locació de parelles, familiars i amics dels governants va seguir constituint una de les activitats contractuals predilectes del consistori barceloní. La política de l'*enxufisme* començada unes setmanes després de la investidura, per tant, va continuar i, a final de novembre de 2015, els diaris van fer-se ressò de la contractació per part de l'Ajuntament de Barcelona d'unes empreses vinculades a les parelles de dos càrrecs de Barcelona en Comú. Concretament, segons va informar el diari ABC, l'executiu de Colau hauria decidit d'externalitzar el projecte de participació ciutadana contingut en el seu programa electoral i ho hauria fet encarregant-ho a les empreses Raons Públiques i Punt Sis a través del procediment

per a l'adjudicació directa dels contractes menors regulat per l'article 122 de la llei de contractes del sector públic.

L'empresa Raons Públiques signà uns contractes per a la gestió dels processos participatius als districtes d'Horta (9.982 euros), Ciutat Vella (dos contractes per 3.900 i 1.936 euros), Sants (3.250 euros) i Les Corts (5.900 euros), per un total d'uns 25.000 euros, i no sembla un cas que hi treballi la parella de Raimundo Viejo, membre de Barcelona en Comú i regidor d'Educació a l'Ajuntament de Barcelona fins a la seva candidatura per a les eleccions generals espanyoles.

En canvi, l'empresa encarregada de gestionar el projecte al districte de l'Eixample amb un contracte de 4.450 euros va ser el Col·lectiu Punt Sis, en què treballava la parella del regidor d'Habitatge, Josep Maria Montaner, fins al seu nomenament com a directora d'Urbanisme a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet després de les eleccions municipals del 24 de maig de 2015.

Des de l'Ajuntament van justificar l'adjudicació directa amb l'import dels contractes, si bé l'oposició denuncià que els mateixos haguessin estat expertament fraccionats justament perquè el seu import fos inferior als 18.000 euros previstos per l'esmentat article 122 de la llei de contractació. Per tant, el nepotisme descarat va continuar, tot i trobar el suport de les normes que, pel que es veu, són fàcilment eludibles.

14. OCELLS

A mitjan desembre, l'adaptació del govern colauense als mètodes dels antecessors va haver de passar també per la solució dels problemes dels ocells barcelonins. Potser amb motiu del feminisme imperant en l'anomenada "nova política", o potser a causa d'una antipatia amagada cap al seu volàtil regidor d'Ocupació i Empresa, Ada Colau va confirmar la despesa de 407.000 euros per eliminar els coloms de la ciutat, tot i haver promès un control ètic i no letal dels animals, començant per l'ús d'anticonceptius.

Res de condons, doncs, i l'empresa Columba Control S.L. –encarregada de la ingrata tasca des de feia una vintena d'anys– va continuar capturant amb xarxa els coloms per executar-los amb gas i eliminar-ne els cossos. A més a més, el consistori, per exigències d'igualtat entre pennats, fins i tot hauria ordenat la captura dels pollets de gavina directament dels nius i la seva eliminació, perquè a la capital no sobressin ocells ni testosterona.

Les entitats animalistes, com era previsible, van denunciar aquestes pràctiques per enèsima vegada, van retreure a l'alcaldessa l'incompliment de les promeses electorals i van recordar que un estudi del Museu de Ciències Naturals de Barcelona ja havia demostrat la inutilitat de l'eliminació periòdica dels coloms, ja que, tot i la matança anual, des del 1991 fins al 2006 el seu nombre havia crescut un 95%. Emperò, tot i les pressions d'organitzacions com "Cor de colom" i fins i tot del partit animalista PACMA, l'Ajuntament no va fer ni un pas enrere i va tirar endavant la seva lluita contra els perillosos ocells.

15.La conquesta de Madrid

Encara que durant la campanya electoral per a les eleccions autonòmiques del 27 de setembre, Ada Colau havia preferit no mullar-se a favor de cap partit –tampoc de la llista podemita "Catalunya sí que es pot" que, de fet, va obtenir resultats força decebedors–, quan van convocar-se les eleccions generals espanyoles, l'alcaldessa de Barcelona va decidir que volia conquerir Madrid, si bé encara no hagués trobat el rumb a la seva ciutat.

Atès que les últimes enquestes sobre les intencions de vot dels espanyols mostraven una davallada vertiginosa de Podemos, Pablo Iglesias –professor associat d'oportunisme a la Universitat Populista de les Castelles– va pensar que podia conquerir el vot dels catalans aprofitant el resultat de Barcelona en Comú a les últimes municipals, i també –per què no?– tornant a remenar un altre cop el seu programa electoral, on ja hi cabia tot i el contrari de tot, per afegir-hi el dret a decidir que –deu haver pensat– sempre fa patxoca entre els independentistes.

Ada Colau, per la seva banda, no va deixar escapar l'ocasió i va aprofitar les necessitats de Podemos per ampliar la seva esfera de poder fins a l'àmbit estatal, a fi de col·locar persones de confiança també a Madrid, ja que les possibilitats d'*enxufar* coneguts a Barcelona ja s'estaven acabant perquè gairebé tots els càrrecs, dissortadament, ja estaven ocupats.

Barcelona en Comú, per tant, va decidir presentar-se a les eleccions espanyoles juntament amb Podemos. Ada Colau va imposar el seu verb obtenint que Pablo Iglesias consentís que la llista es digués "En Comú Podem", però no va aconseguir que la seva parella l'encapçalés pel rebuig expressat pels podemites. La llista, doncs, fou encapçalada per l'historiador Xavier Domènech, altre personatge proper a la batllessa i fins aleshores responsable del comissionat de Memòria Històrica de l'Ajuntament, justament creat per a ell només cinc mesos enrere durant les operacions de fitxatge dels membres de la cort de la reina.

Ara bé, el 13 de desembre, en ocasió de l'acte central de campanya electoral de Podemos a Madrid, Ada Colau va aclarir una

vegada més la seva actitud unionista. Víctima de l'entusiasme per l'egocentrisme satisfet al davant d'aquella multitud podemita, durant la seva intervenció se li va escapar que "Madrid pot tornar a ser la nostra capital", provocant les reaccions indignades dels independentistes que, per un instant, s'havien empassat la promesa d'un referèndum en cas de victòria d'En Comú Podem.

Tot i les intervencions immediates a les xarxes socials de l'omnipresent parella de la batllessa, que intentà desviar l'atenció cap als crits dels assistents –crits populistes de "visca Catalunya" sense cap referència a la independència–, la veritable actitud d'Ada Colau pel que fa a la llibertat dels catalans ja s'havia desvelat per enèsima vegada. En particular, segons les paraules de l'alcaldessa barcelonina, Madrid hauria pogut convertir-se "en la capital de la plurinacionalitat i del dret a decidir-ho tot".

El significat d'aquest "dret a decidir-ho tot" encara és un misteri, però ja des d'aleshores va quedar clar que la independència no estava inclosa entre les qüestions per decidir. Com sempre, però, el poble no veu el que no vol veure; i encara que això hagi passat

exactament el dia de Santa Llúcia, protectora dels cecs, cap miracle va fer obrir els ulls als electors.

L'endemà, el líder màxim de Podemos –potser justament per no haver de contestar preguntes sobre la relliscada de la seva aliada barcelonina–, va deixar plantat el pobre conductor radiofònic Jordi Basté que l'esperava per una entrevista a RAC1.

"TU has fet la cagada i TU ara la soluciones!", deu haver-li dit Pablo Iglesias a la Colau. Aleshores, amb l'objectiu de posar remei al desastre, l'alcaldessa de Barcelona va respondre personalment a les preguntes de Basté, però, en lloc d'arreglar les coses fins i tot va aconseguir agreujar el dany, intentant convèncer els oients que, quan havia dit "la nostra capital, volia dir la capital de la gent" –o sigui?– i "hauria d'haver calculat millor que cada paraula es pot malinterpretar en campanya electoral, hauria d'haver afinat més". Ada Colau, doncs, només lamentà no haver preparat abans la mentida i haver-se deixat escapar la veritat, és a dir, la seva voluntat de retre vassallatge a la capital espanyola, amb Pablo Iglesias fent de patge al costat del tron de Felip VI.

Tot i així, els catalans, coneguts també per la seva bondat, en lloc de retreure a la Colau el seu desig de sotmetre Catalunya encara més a Espanya, li van agrair la seva claredat després de mesos d'ambigüitat sobre el tema, i van seguir aguantant-la amb la santa paciència de Job.

16.L'OPORTUNISME

El 23 de desembre de 2015, quan ja s'havien celebrat les eleccions espanyoles que havien decretat la victòria d'En Comú Podem a Catalunya, la Comissió de Presidència i Drets de Ciutadania de l'Ajuntament de Barcelona va expressar formalment el seu suport a la resolució independentista aprovada pel Parlament català el 27 d'octubre anterior a fi de començar el camí cap a la creació del nou estat. Ho va fer –que sigui clar– gràcies al vot favorable d'ERC, CiU i la CUP mentre que, com era previsible, el PP, C's i el PSC van votar en contra i, igualment predictible, Barcelona en Comú va abstenir-se.

Tot i això, gairebé tots els mitjans de comunicació que van informar de la notícia duien com a imatge destacada la foto de l'alcaldessa que fins i tot semblava celebrar-ho; i els titulars, en informar que l'Ajuntament s'adheria a la declaració de ruptura del Parlament, van fer que s'eixamplés el missatge que Barcelona en Comú, per fi, s'havia tornat independentista.

El partit liderat per Ada Colau, al contrari, va seguir sense mullar-se a favor de la independència. Amb la seva abstenció, Barcelona en Comú va deixar que l'Ajuntament s'adherís a la resolució independentista del Parlament simplement perquè l'aprovació no hauria tingut cap conseqüència concreta per a l'Ajuntament mateix i, per tant, el gest no va contradir la seva vocació unionista. Si hi afegim que la resolució ja havia estat anul·lada pel Tribunal Constitucional una vintena de dies abans, no queda dubte sobre la natura merament publicitària del gest.

Així com queden pocs dubtes sobre el fet que Ada Colau sigui principalment unionista. Entre la promesa d'un hipotètic i irrealitzable referèndum, feta durant la campanya electoral per a les eleccions generals amb l'únic objectiu de recaptar vots entre els independentistes, i la declaració que "Madrid pot tornar a ser la nostra capital" feta al davant de l'electorat podemita madrileny, es podria definir la Colau com un futbolista que –teoritzant l'absència d'una federació de futbol– aconsegueix fer-se fitxar contemporàniament pel Barça i pel Reial Madrid, presumint de ser pitxitxi tot i no haver marcat mai cap gol i amb l'esperança que els dos

clubs no s'adonin de la "bigàmia futbolística". Per cert, el doble joc no duraria fins a l'infinit, ja que almenys dos cops en una lliga els dos equips han d'enfrontar-se. I això passa també a la vida. A veure què passarà quan s'hagi de jugar el clàssic...

17. SENSUALS TRANSPARÈNCIES

A la darreria del mes de desembre, Ada Colau va estrenar el portal de transparència de l'Ajuntament que, en un tres i no res, va cridar l'atenció de periodistes i xafarders encuriosits per les retribucions i els béns oficialment declarats pels regidors i els consellers de districte. Tot i això, segons denuncià l'elegantíssima presidenta del grup municipal de Ciutadans, Carina Mejías, el portal hauria omès la publicació de les dietes i dels pagaments en espècie que percebrien els regidors. A més a més, segons va observar la mateixa Mejías, al portal no surt on va a parar la quota de retribució a la qual l'alcaldessa i els seus companys de partit haurien declarat de renunciar al principi del mandat.

Recordem que, quan van prendre possessió del càrrec, Ada Colau i tots els regidors de Barcelona en Comú havien promès que lliurarien la part de sou que excedís els 2.200 euros a alguna ONG, sense mai especificar quina, mentre que –pel que sembla– després de 8 mesos de la investidura, els membres del govern barceloní encara no havien triat l'organització a la qual destinar

el sou excedent i, per tant, seguien percebent la retribució íntegra declarada al portal de transparència. Per descomptat, cap elector havia demanat a la Colau i companyia que anessin a cobrar una xifra en lloc d'una altra, sinó que ells mateixos s'hi havien compromès. En cas contrari, ara ningú no els ho estaria reprotxant. Se sap que l'infern és empedrat de bones intencions...

Dit això, donant un cop d'ull a l'esmentat portal, el que crida l'atenció és el fet que gairebé tots els membres del govern municipal exhibeixen uns comptes bancaris dignes d'una puta (amb perdó) durant la Setmana Santa mentre que l'exalcalde Xavier Trias quasi sembla haver-se d'excusar per haver treballat sempre i haver aconseguit estalviar alguna coseta. O potser el pobre Trias simplement és un dels pocs que només paga la seva veritable transparència.

18.L'OCASIÓ PERDUDA

Entre despropòsits, desencerts i relliscades, va arribar l'any 2016. Ja havien passat més de tres mesos de les eleccions del 27 de setembre i la Generalitat de Catalunya encara seguia sense govern. Les negociacions entre Junts pel Sí i la CUP s'havien tornat una veritable telenovel·la pel rebuig expressat pels antisistema envers Artur Mas. S'apropava el dia en què s'hauria esgotat el termini per a la investidura del nou president de la Generalitat i unes noves eleccions al març semblaven cada dia més probables. El mateix Mas havia declarat, en ocasió d'una entrevista, que Junts pel Sí no faria més oferiments a la CUP i, si no s'hagués produït un miracle, el dilluns següent hauria signat el decret de convocatòria perquè els catalans tornessin a les urnes.

Un acord, doncs, semblava impossible i ja hi havia qui s'estava fregant les mans: Pablo Iglesias i Ada Colau, amb l'adrenalina encara a flor de pell pels resultats assolits a les generals, ja es veien un altre cop en campanya electoral i fins i tot ja celebraven la conquesta de Catalunya. Iglesias ho havia declarat expressament,

que Catalunya ja la tenien guanyada, i la batllessa de Barcelona es mostrava cada dia més excitada. Segurament, la Colau ja tenia previst tornar a muntar la pantalla gegant a la plaça Sant Jaume per la seva investidura, però aquesta vegada com a presidenta del govern català, i probablement ja s'imaginava paralitzant alegrament la Generalitat com havia fet fins aleshores amb l'Ajuntament.

L'electorat independentista, en canvi, tremolava de por al davant d'aquesta possibilitat terrorífica i esperava amb candeletes, gairebé febrilment, un acord *in extremis* entre Junts pel Sí i la CUP. I l'acord va arribar. Potser per una gràcia de Santa Rita dels miracles impossibles, o potser gràcies a la lluna nova conjunta amb Saturn en el signe del Capricorn, aquell 10 de gener va regalar un acord èpic apte a canviar el curs de la història i dibuixat al voltant d'un president de consens nascut exactament –sembla mentida– sota el signe del Capricorn. L'escollit fou Carles Puigdemont, alcalde convergent de Girona i president de l'AMI, que al cap d'unes hores ja havia enamorat catalanes i catalans, i fins i

tot els cupaires gràcies a la cabellera tan semblant a la de l'Anna Gabriel.

"Artur Mas i el seu partit han tingut por de posar les urnes, però és qüestió de temps", va amenaçar ploriquejant Ada Colau a través de Twitter un cop sabuda la bona nova i haver vist el seu somni esvair-se en el darrer moment. I l'endemà va boicotejar el ple excepcional justament convocat per investir Puigdemont abans de l'esgotament del termini.

L'absència de la batllessa de la capital no va passar desapercebuda. Si hagués estat una altra dona, hauríem pogut pensar que, de diumenge, sense preavís, potser no havia trobat un perruquer disponible i havia preferit quedar-se a casa en pijama i barnús, seguint l'acte a la televisió en lloc de deixar-se veure en versió descuidada. Emperò, atès que el pentinat no havia estat mai un problema per a l'alcaldessa i més aviat ho fou, en aquell cas, la notícia de l'acord assolit a última hora, ens l'imaginem rígidament

asseguda al sofà de casa seva mentre es rosega els punys per l'ocasió perduda, amb Pablo Iglesias gemegant a l'altra banda del telèfon.

Preguntada a través de les xarxes socials sobre la seva absència descortesa, Ada Colau va justificar-se amb un compromís anterior, compromís que devia ser de natura personal, ja que, segons la pàgina web de l'Ajuntament de Barcelona, l'alcaldessa no tenia actes institucionals programats per a aquell dia. Però un alcalde és un alcalde, així com, segons ja havia explicat Mariano Rajoy, un plat és un plat i un got és un got. Ada Colau, per tant, com a alcaldessa de la capital catalana, hauria hagut de fer un esforç i amagar millor la desesperació provocada per l'assoliment d'aquell acord que va evitar noves eleccions i va deixar-la desconsolada al seu miserable escó de batllessa de Barcelona.

19. La memòria

El 19 de gener de l'any 2016 de Nostra Senyora de Barcelona, Ada Colau va mostrar-se al seu poble en tota la seva magnificència, oferint una simbòlica abraçada als seus electors des de les pàgines del Vanity Fair a través d'una foto obra mestra de Photoshop, amb uns quilets màgicament esborrats i els cabells, per fi, perfectament pentinats.

Aquell mateix dia, Barcelona en Comú va carregar-se la memòria històrica de la ciutat i de tota Catalunya arribant a votar –en ocasió d'una reunió de la Comissió de Drets Socials, Cultura i Esports– juntament amb el PP, C's i el PSC contra la proposta d'ERC perquè el Born CC consolidés i mantingués l'actual línia museística de l'espai, centrada en el 1714 i inaugurada el setembre del 2013 amb la celebració del Tricentenari.

Un temps enrere, s'havia escampat la notícia que el govern municipal tenia previst el tancament de l'exposició per una presumpta falta de públic –tot i els 1,5 milions de visitants registrats durant el

2015– i pel fet que l'exposició mateixa, inaugurada com a temporània en ocasió del Tricentenari, havia acabat transformant el centre cultural en un símbol de l'independentisme i en un lloc "especial respecte a la resta d'espais culturals de la ciutat". El govern barceloní, doncs, havia manifestat la voluntat de substituir l'exposició amb un centre d'història contemporània. Esquerra Republicana, aleshores, havia presentat una proposta per aturar aquest atac evident a la memòria històrica de la ciutat, proposta rebutjada pels partits unionistes de l'Ajuntament, inclosa la formació liderada per Ada Colau, que confirmaren que el museu del Born seguiria obert només fins al març següent a fi de respectar uns compromisos ja signats amb unes escoles. A partir del mes d'abril, el centre cultural hauria acollit altres exposicions i probablement ni tan sols hauria seguit dient-se Born.

Amb motiu de les reaccions indignades dels seus conciutadans i recordant que, tard o d'hora, cada polític ha de tornar a demanar vots, la batllessa va intentar tranquil·litzar la població a través d'una piulada amb la qual va comunicar que "és clar que el Born no es toca". Ada Colau va afegir que el Born no es tancaria, ni

deixaria de ser referent pel 1714, sinó que s'ampliaria a "més usos ciutat". I sortosament, a mitjan febrer, va establir-se que el centre només canviaria de nom per esdevenir "Born Centre de Cultura i Memòria" en lloc de "Born Centre Cultural" i va descartar-se definitivament la possibilitat –també plantejada– de cobrir els jaciments.

20. LES PURGUES

El mateix dia de la polèmica sobre el Born, altres acusacions van ploure al damunt del partit liderat per l'alcaldessa. Una consellera del districte de Ciutat Vella, la pakistanesa Huma Jamshed, va ser acomiadada per "incompliments laborals". Segons van explicar des de Barcelona en Comú mitjançant un comunicat, la consellera "no estava complint de manera adequada amb la seva feina i havia perdut la confiança política de la resta de consellers i conselleres", dificultant "tirar endavant l'activitat institucional i de governança del districte" i generant una "sobrecàrrega de treball per a la resta de consellers i conselleres".

Huma Jamshed, per la seva banda, va acusar els seus companys de partit de racisme explicant que mai havien volgut integrar-la realment al grup municipal, no compartien amb ella la informació i tampoc deixaven que assistís a les reunions. Per això, la Jamshed va començar unes protestes al davant de la seu del districte, inclosa una vaga de fam, i va anunciar la voluntat de recórrer al jutjat, al Síndic de Greuges, a SOS Racisme i fins i tot a la justícia

internacional. Segons acusà l'exconsellera, feia temps que la regidora Gala Pin volia aprofitar el seu càrrec per col·locar-hi alguna persona del seu "clan dels amics íntims" i, de fet, feia temps que li oferien qualsevol cosa, fins i tot subvencions per a la seva associació cultural, perquè dimitís tot i haver guanyat unes primàries.

Des del partit van defensar-se aclarint que els càrrecs de conseller de districte "són designacions de confiança i no són càrrecs electes", però l'exconsellera va recordar-los que, abans de les eleccions municipals, Barcelona en Comú havia celebrat unes primàries obertes justament per elegir els primers dels seus consellers, i ella havia estat la guanyadora a Ciutat Vella gràcies també a l'elevat nombre de pakistanesos presents en aquell districte. Amb l'acomiadament, Huma Jamshed per fi va adonar-se que Barcelona en Comú l'havia aprofitada per recaptar el vot de molts immigrats i, per tant, va convidar la població d'origen estranger a "no votar mai més cap partit".

El 24 de gener, les purgues van continuar i Ada Colau va acomiadar la directora general de Barcelona Activa, l'organisme municipal que tracta d'incentivar l'ocupació a la capital. Segons fonts properes a l'exdirectora, Susana Tintoré hauria estat acomiadada perquè, durant una conferència, hauria defensat que les empreses vulguin mantenir les plantilles sota els 50 treballadors per no haver de passar d'un a tres delegats sindicals, com preveu la llei. Sembla que l'acomiadament hagi estat demanat per la CUP i que Ada Colau hagi acceptat per assegurar-se el suport dels tres regidors liderats per José María Lecha. Des del govern municipal, en canvi, van defensar-se declarant que la Tintoré, així com la Jamshed, "no complia amb els seus deures".

21.AMBICIONS

Cap al final de gener, tot i la tercera posició conquistada en ocasió de les eleccions generals del 20 de desembre, Pablo Iglesias anuncià en roda de premsa que reclamava la vicepresidència i la meitat dels ministeris del govern espanyol, subordinant el seu suport a la investidura del líder del PSOE, Pedro Sánchez, a l'acceptació de les seves ambicioses condicions. Ja ho tenia tot plantejat. Al seu cap ja tenia el mapa del nou organigrama, amb repartició dels ministeris ja existents i fins i tot dels que li sortien fantasiosament de la boca segons l'ocasió i segons l'interlocutor, com el graciós ministeri de la plurinacionalitat pensat justament per col·locar-hi el cap de llista d'En Comú Podem, Xavier Domènech, que mesos enrere havia inspirat també la institució del comissionat de Memòria Històrica de l'Ajuntament de Barcelona, precisament creat per a ell per Ada Colau.

Pedro Sánchez, però, a través del seu compte de Twitter, va recordar al líder podemita que Espanya necessitava solucions i no

cadires, i va rebutjar el xantatge, contràriament al que, mentrestant, estava passant a l'Ajuntament de Barcelona on l'alcaldessa feia ús de totes les seves armes de seducció per persuadir els partits d'esquerres de l'oposició per tal que entressin al govern assegurant-li la majoria absoluta.

Ara bé, així com el seu aliat a Madrid, tampoc la batllessa barcelonina mai no havia amagat la seva desmesurada ambició personal i el 25 de gener, ella també acompanyada per l'omnipresent Domènech –inspirador oficial de nous càrrecs a ell destinats–, va anunciar al món la seva ambiciosa intenció de refundar l'esquerra catalana mitjançant un procés que –va dir– culminarà en la creació d'un nou partit deslligat d'altres formacions i de les dinàmiques actuals de les esquerres. L'alcaldessa de la capital catalana va explicar que això es faria des de "l'experiència" acumulada per Barcelona en Comú, que òbviament lideraria el projecte, i per altres formacions que havien assolit alcaldies en ocasió de les últimes eleccions municipals. "Hem obert un debat a Barcelona en Comú des de l'experiència de govern que estem acumulant", digué l'alcaldessa, presumint de resultats i èxits que la ciutat de

Barcelona encara estava esperant, ja que les úniques mesures encertades pel govern municipal –tret de les que constituïen continuació del govern anterior– fins aleshores havien estat aquelles impulsades pel grup municipal d'ERC.

Xavier Domènech, però, va ser molt més clar pel que fa als objectius d'aquest nou partit. "Estem en condicions de produir una alternativa de país", va declarar sense mitges tintes, confirmant que Barcelona ja s'ha tornat massa petita per a les ambicions de la seva formació. Ada Colau fins i tot va estendre la mà a formacions d'esquerra independentista com les que ja havia entabanat abans de les eleccions espanyoles amb el discurs sobre un hipotètic referèndum. "Hi serà benvingut tothom", va concloure la batllessa, deixant ben clar que les portes estarien obertes només per als que haurien reconegut el seu paper de reina. Així i tot, l'alcaldessa barcelonina va mostrar més cautela que no pas el seu soci en l'àmbit estatal declarant de no tenir "ambició d'ocupar altres càrrecs". "En cap moment m'he plantejat presentar-me a presidir la Generalitat", va dir Ada Colau en ocasió d'una entrevista a Catalunya Ràdio, exactament com dos anys abans havia declarat

que no aprofitaria la notorietat aconseguida amb la PAH per entrar en política.

22.RODES

"Per a mi, la imatge de seguretat d'aquesta ciutat és un noi amb monopatí", va declarar Ada Colau el 21 de gener de 2016 en ocasió de la inauguració del Fòrum Espanyol per a la Prevenció i la Seguretat Urbana. Durant el seu discurs, l'alcaldessa va recordar que, un temps enrere, havia estat amenaçada per un home al carrer i un noi amb monopatí l'havia salvada d'aquella perillosa situació.

Emperò, al cap d'una setmana, la batllessa va oblidar la gratitud expressada públicament envers les quatre rodes i –segons va informar la premsa– va carregar-se el World Roller Games, una mena d'olimpíades dels esports sobre rodes que, l'any següent, s'haurien celebrat a Barcelona si la ciutat hagués pogut comptar amb un executiu més emprenedor. Doncs bé, la Federació Internacional d'Esports sobre Patins, promotora d'aquest esdeveniment, va comunicar oficialment que la primera edició dels World Roller Games, que hauria hagut de dur-se a terme a Barcelona, tindrà lloc a la Xina –que ja n'havia reservat la segona edició– a

causa del "canvi radical de lideratge a l'alcaldia de Barcelona" que hauria provocat la "incapacitat del govern municipal de garantir l'òptima organització de l'esdeveniment per al 2017". No és clar si el mateix govern municipal, conscient dels seus límits, hagi acceptat o fins i tot demanat d'alliberar-se del compromís per posposar-lo eventualment al 2019.

Per cert, queda confirmada la tesi segons la qual Ada Colau i l'esport constitueixen dues vies paral·leles destinades a no encreuar-se mai. Una llàstima, ja que amb un parell de patins ja no necessitaria cotxe oficial per desplaçar-se ni Photoshop per sortir al Vanity Fair.

23. GUIRILÀNDIA DE LLOBREGAT

El 27 de gener, mentre l'alcaldessa dedicava els seus esforços neuronals al covament de l'ou del seu nou projecte polític, l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat va aprofitar l'avinentesa per signar un conveni amb el Gremi d'Hotels de Barcelona. Com que, després de set mesos, la moratòria hotelera decretada pel govern Colau –que havia paralitzat 35 projectes econòmics relacionats amb el turisme– encara estava en vigor, l'alcaldessa de l'Hospitalet, Núria Marín, i el president del Gremi d'Hotels, Jordi Clos, van subscriure un protocol en virtut del qual les dues parts es comprometen a promoure i desenvolupar el creixement hoteler de la ciutat i la promoció turística necessària per assegurar l'èxit empresarial dels nous projectes.

Les inversions hoteleres, per tant, van decidir deixar la capital per desplaçar-se cap a les ciutats de l'àrea metropolitana. Per exemple, va ser justament a l'Hospitalet que la companyia aèria de baix cost EasyJet va decidir adquirir una àrea per construir un hotel de la seva cadena, EasyHotel.

Tot plegat va provocar, entre d'altres conseqüències, la pujada dels preus dels hotels ja existents a Barcelona, començant pels establiments de luxe, i la pèrdua d'una quota de mercat a favor de la ciutat de Madrid. Per tant, la mesura restrictiva adoptada per Ada Colau no només va perjudicar el sector hoteler, sinó també els visitants de la ciutat, encara que potser eren justament aquests que l'alcaldessa volia tenir ben lluny.

I també la categoria dels hotels de luxe, massa elitista per al govern municipal de Barcelona en Comú, va començar a patir els atacs del consistori. El mateix dia de l'acord entre el Gremi d'Hotels i l'Ajuntament de l'Hospitalet, l'hotel de cinc estrelles Princesa Sofia va anunciar l'acomiadament de 33 treballadors a causa de l'ordre de l'Ajuntament perquè s'hi tanqués el centre Aqua Diagonal Wellness. Les 33 persones ocupades a l'spa, doncs, van perdre la feina per la impossibilitat per part de l'hotel de complir els requisits imposats per l'Ajuntament que, sempre tolerant envers manters i *okupa*, en aquest cas hauria detectat unes "irregularitats" a les instal·lacions.

24.LA FESTA

Durant aquell càlid mes de gener de 2016, la ciutat de Barcelona va confirmar-se com a capital de l'anarquia, de la llibertat absoluta fora de tota regla, i de la impunitat. Segons va explicar la pàgina web vice.com i com va informar uns dies més tard el diari digital directe!cat, el metro de Barcelona va esdevenir l'escenari d'una festa il·legal a base de música, alcohol, drogues i tota mena de comportaments vandàlics, amb destrucció de mobiliari urbà i grafits pertot arreu.

Segons les paraules del noi que va assistir a la festa i que ho va relatar per Internet, els participants van començar a emborratxar-se en una plaça a prop d'una parada de metro fins que un grup d'ells, amb un altaveu portàtil, va decidir baixar cap als trens. Els joves van animar-se cada minut més, arrossegats per l'alegria de la multitud i per l'alcohol que els corria per les venes, i van començar amb els actes vandàlics, com l'enderrocament d'una tanca a puntades de peu entre crits de "*sí, se puede*", deixant tot tipus de rastre al llarg del camí amb total impunitat. Un cop al

metro, els presents van omplir de signatures el mobiliari de l'estació, fins que va arribar el tren. La manifestació salvatge va desplaçar-s'hi i els vagons van omplir-se del desordre sorollós de la multitud i de la música, entre crits i cops a les parets i al sostre fins a una altra parada.

La festa va continuar d'estació en estació. Els participants baixaven i pujaven dels trens, pixant pels passadissos, danyant i embrutant amb grafits i signatures, fins i tot llençant llaunes de cervesa contra els vidres. "Dos xavals estaven fent una pixada a les vies quan dos agents van voler venir a oprimir el poble, ignorant que tots en bloc començaríem a escridassar de manera una mica amenaçadora, com un ramat de ximpanzés en èxtasi pre-assassí," –va explicar la veu narrant amb orgull– "l'estat no té mitjans per oprimir-nos". La festa va seguir estació rere estació fins a una plaça on el xivarri va continuar sense que la policia, allà present però –sembla– ocupada amb altres qüestions, intervingués. Tothom va tenir clar que, qualsevol cosa que tu vulguis emprendre, i que no sigui una activitat econòmica, a la Barcelona de Colau "*sí, se puede*".

25. EL PAM

El 28 de gener de 2016, el primer tinent d'alcalde i portaveu del govern municipal, braç dret i també esquerre, i fins i tot cames de l'alcaldessa, Gerardo Pisarello, va presentar els eixos principals del Programa d'Actuació Municipal (PAM) per al trienni 2016/2019 i ho va fer directament a la premsa, sense cap diàleg previ amb els grups de l'oposició, inclosos els que feia setmanes que la batllessa festejava perquè entressin al govern.

Pisarello va declarar que l'objectiu del programa elaborat per Barcelona en Comú consisteix en l'aconseguiment d'una ciutat més justa i menys desigual i, per assolir-ho, el govern municipal podrà comptar amb un pressupost de 1.660 milions d'euros. Entre les altres mesures, que hauran de ser negociades amb la resta dels grups municipals i amb els representants del món econòmic i social de la ciutat, Pisarello va mencionar, per exemple, la fixació d'un salari mínim de ciutat –mesura constantment demanada per Esquerra Republicana– i l'aconseguiment de més recursos provinents del turisme a través d'un augment de la quota de la taxa

turística cobrada per l'Ajuntament o mitjançant la creació de noves taxes.

A més a més, el primer tinent d'alcalde va destacar la necessitat de mesures ecològiques, imprescindibles per a la salut dels barcelonins, també perquè "no és un cas que a la ciutat no plogui des de fa tres mesos". No és clar si aquestes mesures ecològiques també incloguessin el fitxatge de l'arquebisbe de la ciutat que, justament per reclamar la pluja al seu cap assegut allà dalt, va demanar a tots els capellans que resessin per influir sobre els fenòmens meteorològics catalans, convidant-los també a iniciar "rogatives amb la mateixa intenció" incloses les famoses danses de la pluja.

Un altre dels objectius del govern municipal, segons va explicar Pisarello, seria el d'incrementar la participació ciutadana en la vida política del consistori –no és clar si penjant *post-it* de tots colors a les parets de l'Ajuntament o de quina altra manera– a fi de contribuir, no se sap com, a eliminar "les pràctiques de mal govern". I també la creació de la discutida moneda electrònica –

colauets o cacauets?– per impulsar l'economia cooperativa i l'increment del nombre d'habitatges socials, tot i la multa infligida per la Generalitat a l'Institut Metropolità de Promoció de Sól i Gestió Patrimonial, ens que depèn de l'Àrea Metropolitana, presidida per Ada Colau, per mantenir pisos buits.

Per descomptat, com era previsible i tot i les bones intencions, el PAM elaborat per l'executiu de Barcelona en Comú va resultar de seguida buit de continguts i de natura principalment propagandística, com si es tractés de tirar endavant una eterna campanya electoral. Per començar, segons va observar el convergent Jordi Martí, el pressupost de 1.600 milions d'euros va representar una "aposta poruga i poc ambiciosa" per a una ciutat com Barcelona mentre que el president del grup municipal dels republicans, Alfred Bosch, va reconèixer que "són idees boniques", però sense res al darrere, com "els decorats del Far West".

26. El festeig

A les acaballes de gener 2016, Ada Colau seguia governant en minoria i continuava festejant els partits d'esquerra de l'oposició amb l'objectiu d'aconseguir un pacte de govern estable que li permetés de tirar endavant l'activitat del consistori, començant per l'aprovació dels pressupostos. Tot i la necessitat d'aliances, però, l'alcaldessa continuava ignorant l'oposició pel que fa a les qüestions cabdals del municipi. Al principi del mes, per exemple, sense cap diàleg previ amb els regidors que –deia– hauria volgut al seu costat, havia presentat a la premsa el seu Pla de Barris, expressant el desig que republicans, socialistes i cupaires s'agenollessin al davant seu per consentir-li de realitzar-lo. I el mateix havia fet amb el PAM. Com que les cupaires –que no s'ofengui en Josep Garganté, però se sap que la CUP és dona– semblaven voler-se mantenir al marge de la disputa, el duel interior de l'alcaldessa va continuar entre els altres dos objectes de desig, el republicà Bosch i el socialista Collboni.

Alfred Bosch, que des del principi havia estat el més cortejat entre els membres de l'oposició, ja havia aclarit que "per als republicans la prioritat no és parlar de repartiment de cadires, sinó ajudar la ciutat amb propostes" i havia lamentat que, tot i els intents de persuasió perpetrats per l'alcaldessa, encara no s'havia entès quin era el seu model de ciutat. "Abans de parlar de pactes de govern, hem de saber quina ciutat volem, com utilitzem els pressupostos, en què invertim, etcètera", havia recordat Bosch subratllant la mancança de concreció del govern municipal. A més a més, el president del grup municipal d'ERC havia deixat ben clar des del principi que mai hauria entrat en un govern amb el PSC, posant la Colau al davant d'una tria que cap dona voldria haver de fer.

Jaume Collboni, en canvi, sí que hauria volgut entrar al govern, i va ressentir-se força pel rebuig expressat pels republicans. El socialista va titllar de "poc intel·ligent" el veto aixecat per Alfred Bosch i va seguir mantenint un "contacte fluid" amb l'alcaldessa, ja que –va dir– el seu desig hauria estat el d'assolir una entesa estable i l'aprovació dels pressupostos abans de Setmana Santa,

potser per poder participar en la processó pasqual com a membre de l'executiu en lloc de fer-ho com a simple postulant.

Els altres partits de l'oposició, per la seva banda, continuaven assistint amb impotència als disbarats municipals i als intents de constitució d'una sacra congregació al voltant de la deessa. En particular, el portaveu del grup municipal de CiU, Joaquim Forn, va lamentar que, tot i parlar de "nova política", Ada Colau buscava un pacte estable de govern mitjançant la reconstitució d'un tripartit que ja havia fracassat anys enrere i fins i tot a través d'una aliança amb el PSC que tant havia criticat durant la campanya electoral com a principal responsable de l'actual model de ciutat. Forn va criticar també les contradiccions del govern Colau que, cada cop, acabava votant el contrari del que anunciava com en el cas dels llums de Nadal que l'alcaldessa hauria volgut deixar de subvencionar i per als quals va confirmar la subvenció ja prevista de 850.000 euros.

27. Crítiques plenàries

El 29 de gener de 2016 va tenir lloc una sessió ordinària i extraordinària del plenari del Consell Municipal per a la qual l'alcaldessa va triar l'escenografia on havia estat solemnement coronada uns mesos enrere, és a dir, la sala de cerimònies de l'Ajuntament. El ple es va tornar a celebrar públicament al Saló de Cent perquè la ciutadania pogués assistir-hi, però el públic va desertar l'acte i els militants allà presents –els únics que van acórrer– només foren testimonis de les crítiques que, aquell dia, van ploure al damunt de l'alcaldessa per totes bandes. Aquell divendres, efectivament, tots els grups municipals van concordar sobre el fet que el govern del consistori no tingués cap projecte per a la ciutat.

Per començar, l'exalcalde Trias va reclamar més participació, ja que l'alcaldessa sempre havia presumit de voler introduir un sistema de govern participatiu, però des de la seva investidura havia ignorat sistemàticament els regidors que no considerava afins. Els presidents dels grups municipals de C's i del PP, per la seva banda, van subratllar les carències del programa de govern. "Per

redistribuir la riquesa, primerament cal generar les condicions per crear-la", va explicar pacientment Carina Mejías a una batllessa encara convençuda de la infinitat de l'univers constituït per les arques públiques. "Colau ha presentat un PAM amb P de paràlisi i amb A d'aparador, que evidencia que no és conscient de les seves responsabilitats", va afegir el popular Alberto Fernández Díaz sense (per sort) aclarir de què va la "M". I va acusar-la "d'aturar-ho tot" i de ser "incapaç de començar res".

"On és el canvi? Fa vuit mesos que l'esperem! El volem i el compartim, però no l'acabem de veure", va queixar-se el republicà Alfred Bosch. I tampoc el socialista Jaume Collboni no va socórrer la seva alcaldessa, ressentit per no haver vist abans el PAM tot i les contínues invitacions de la Colau perquè el seu partit donés suport a l'acció de govern. Fins i tot la CUP va criticar els primers mesos de govern de Barcelona en Comú subratllant que "hi ha hagut molta propaganda triomfalista, però cap mesura que trenqui amb la vella política i apunti un canvi a l'horitzó" i provocant

així un desequilibri emotiu en l'alcaldessa, "sorpresa" per les dures paraules emprades per la presidenta del grup anticapitalista, María José Lecha.

Ada Colau va demanar comprensió, va intentar defensar-se al·legant no haver fracassat com alguns volien i presumint de ser capaç de governar la ciutat gràcies a la "humilitat i entrega" dels seus deu regidors, i va tornar a demanar almoina de consensos a les forces d'esquerra per "assolir acords estables". Els regidors demanats, però, van deixar clar que no donarien suport a qui només intenta tirar endavant els seus projectes polítics personals com, per exemple, la campanya electoral per a les eleccions generals espanyoles o la constitució d'un nou partit amb el qual presentar-se a les properes eleccions catalanes.

28. EL SANT DIUMENGE

El febrer va començar amb una altra perla de l'alcaldessa, que potser va pensar que feia massa temps que no feia emprenyar ningú, i va idear una altra de les seves entremaliadures. Per assegurar-se el perdó diví previ i, sobretot, per assolir la impermeabilitat als renecs de les víctimes, Ada Colau va recórrer a la inspiració religiosa heretada l'any anterior directament de la monja Forcades i va decidir apel·lar a les Santes Escriptures. "Déu beneí el dia setè i el santificà, perquè aquell dia reposà...", deu haver recitat pels passadissos deserts de l'Ajuntament abans d'informar els seus súbdits que els comerços –les odiades activitats econòmiques regulars– haurien hagut de tancar durant els dies festius a l'estiu.

Òbviament –no cal dir-ho–, la mesura no hauria afectat els manters, principalment musulmans, i doncs lliures d'obligacions bíbliques, que haurien pogut exercir la seva activitat, amb eficàcia i eficiència, també durant els diumenges, sense l'obstacle constituït pels comerciants regulars.

Dos anys abans, el govern Trias havia consentit l'obertura festiva dels comerços de les zones turístiques de Barcelona des de l'1 de juliol fins al 15 de setembre per un horari de 8 hores entre les deu del matí i les sis del vespre. Ara bé, l'1 de febrer de 2016 Ada Colau presentà oficialment als comerciants la proposta per l'eliminació d'aquests deu dies d'obertura festiva que serien substituïts per dos diumenges al maig i dos a l'octubre. Doncs bé, en virtut d'aquesta mesura, un comerciant del centre que decidís obrir la seva botiga durant un diumenge de l'estiu vinent ho faria amb el risc d'una sanció municipal.

Per justificar la seva pensada, el govern de Barcelona en Comú va citar una enquesta, duta a terme no sé sap ben bé com, i va relatar que, durant l'estiu anterior, només 1/3 dels comerciants –principalment a la Barceloneta i al Gòtic– havia aprofitat la facultat d'obertura festiva. Segons la mateixa enquesta, el 40% dels comerciants no estaria d'acord amb l'obertura de diumenge (llavors, el 60% seria favorable o indiferent, no?) mentre que, pel que fa als ciutadans, el 30% (una minoria) estaria d'acord amb la prohibició i el 50% fins i tot veuria bé que s'obrís cada diumenge de l'any,

opció rebutjada pel 30% (un altre cop una minoria) dels comerciants.

El regidor d'Ocupació, Empresa, Comerç i Turisme, Agustí Colom, va afegir que la decisió havia estat "treballada i pensada" amb entitats de comerciants, veïns i sindicats, afirmació desmentida per algunes associacions comercials.

A més de l'enfrontament inevitable amb els botiguers de la ciutat, els horaris comercials proposats per Barcelona en Comú van xocar també contra el rebuig expressat pels grups municipals de l'oposició (a excepció de la CUP) cansats de la manca de diàleg, de la prepotència demostrada per l'alcaldessa i sobretot de l'absurditat de les seves polítiques.

Segons va observar la líder de C's a l'Ajuntament, Carina Mejías, restringir els horaris comercials dels dies festius durant l'estiu "llasta la competitivitat i impedeix la creació d'ocupació" a Barcelona. "Les grans ciutats europees competeixen per atraure els turistes i per seduir amb una oferta en la qual el comerç juga un paper vital", va destacar. De la mateixa opinió fou el president

del grup dels populars, Alberto Fernández, segons el qual l'eliminació de les obertures festives durant l'estiu "retalla llibertats" i incideix negativament en el comerç de la ciutat. I també els republicans van criticar l'intent d'intervenir unilateralment en un assumpte tan delicat per al qual –segons va suggerir molt sàviament l'Alfred Bosch– "cal un gran acord de ciutat". El republicà va demanar al govern municipal que dialogués amb totes les parts involucrades, és a dir, amb els comerciants i també amb tots els grups de l'oposició. Algunes associacions de comerciants del centre de Barcelona, per la seva banda, van reclamar més llibertat pel que fa als horaris i van reivindicar que cada comerciant pogués decidir lliurement les seves obertures, una blasfèmia per a la batllessa, acostumada a atorgar aquest privilegi només als irregulars.

Per descomptat, també abans de l'intent de decretar prohibicions d'estil cubà, els efectes nocius de les polítiques del govern Colau ja s'havien manifestat. La premsa, de fet, ja havia informat de la caiguda lliure del nombre d'obertures de comerços a Barcelona des de la investidura d'Ada Colau. Segons havia explicat el diari

El Mundo, a partir del juny de 2015 només 96 llicències s'havien sol·licitat a l'Ajuntament i aquesta seria la xifra més baixa dels últims anys. Per exemple, durant l'últim semestre del govern Trias, 152 empresaris havien demanat els permisos necessaris per muntar un negoci mentre que, durant el semestre anterior, les sol·licituds de llicència havien estat 117.

Segons l'informe municipal citat pel diari, la causa de la reducció del nombre de noves activitats no havia depès únicament de la reducció de les instàncies presentades, sinó també del fet que l'Ajuntament governat per Barcelona en Comú necessita més temps per instruir els procediments i per acceptar o denegar els permisos. Continuant la comparació amb l'any anterior, resulta que durant el segon semestre del 2015 el consistori havia resolt un centenar de sol·licituds menys respecte a les que s'havien resolt l'any anterior, quan encara governava Trias, és a dir, durant el segon semestre del 2014 el consistori havia resolt 214 sol·licituds de llicències mentre que en el mateix període del 2015 (el primer semestre del govern Colau) se n'havien resolt 117, un 45% menys.

29.LA FIRA

El 3 de febrer, la premsa va informar sobre presumptes irregularitats que l'Ajuntament hauria comès en l'adjudicació de la "Feria de Abril 2016" –fira anual de les tradicions andaluses– a la Federació FECAC (Federació d'Entitats Culturals Andaluses a Catalunya) amb motiu de l'oferta econòmica més avantatjosa.

La Fundació FECAC, entitat perdedora de l'adjudicació tot i haver obtingut millor puntuació pel que fa al programa cultural i al retorn del benefici a les entitats andaluses, va demanar la revisió del procediment perquè tres membres de Barcelona Serveis Municipals –organisme gestor de l'espai on se celebra la fira– que formaven part de la mesa de contractació podrien incórrer en incompatibilitats per haver estat implicats en una demanda per la rescissió del contracte relatiu a la Feria de l'any anterior signat justament amb la Fundació mateixa. Concretament, aquesta entitat va demanar que s'aclarís si aquests tres membres podrien haver tingut interessos (directes o indirectes) en el procediment, interessos que podrien haver determinat l'adjudicació mitjançant

una major valoració de l'oferta econòmica respecte als altres criteris.

D'altra banda, la mateixa oferta econòmica (que algú va definir "desmesurada") presentada per la Federació va contribuir a alimentar les sospites sobre eventuals irregularitats. De fet, abans de presentar aquesta oferta, la Federació havia lamentat la inviabilitat de la manifestació sota les condicions insostenibles imposades pel govern Colau –o bé pel que fa a les condicions econòmiques o bé per la reducció de l'espai concedit, que el consistori pretenia reduir fins a la meitat, amb la consegüent reducció del nombre d'atraccions– i fins i tot havia amenaçat de traslladar l'esdeveniment a un altre lloc.

A més a més, segons va denunciar la Fundació, la Federació tenia deutes pendents amb l'administració pública i, en particular, amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet per la restitució d'unes subvencions indegudes i amb la Diputació de Barcelona per un lloguer impagat des del 2014. Doncs bé, malgrat l'existència de deutes per uns 60.000 euros, la Federació va oferir 90.000

a l'Ajuntament de Barcelona pel concurs d'adjudicació de la fira –despertant dubtes sobre "l'aparició" dels diners–, i inexplicablement l'Ajuntament li va fer confiança tot i haver-li congelat una subvenció de 115.000 euros a causa d'una investigació judicial en curs per presumpte desviament de beneficis. El temps dirà...

30.EL *TALÈFUNU*

Durant la campanya electoral per les eleccions municipals i amb motiu d'una llarga vaga dels treballadors de Telefónica, Ada Colau havia promès que, si hagués esdevingut alcaldessa, hauria aturat el contracte de l'Ajuntament amb la multinacional i no n'hauria signat cap altre si l'empresa no hagués acceptat negociar amb els vaguistes. La companyia Telefónica, de fet, resultava adjudicatària de dos lots del concurs de telecomunicacions del 2013 i havia signat un contracte amb l'Ajuntament per dos anys, prorrogables a dos més mitjançant dues pròrrogues d'un any cadascuna.

Quan s'acabaven de celebrar les eleccions municipals, durant les dues setmanes en què Xavier Trias feia d'alcalde en funcions, Ada Colau havia exigit públicament que aquest no signés la pròrroga del contracte amb Telefónica que caducava tot just en aquells dies perquè –havia dit– calia incloure-hi clàusules socials que garantissin els drets dels treballadors. Trias, que és tot un senyor, s'hi havia conformat tot i saber que, aleshores, la pròrroga era l'única via, i la Colau ho havia celebrat com una "victòria"

amb els vaguistes de la multinacional, entre cava i xisclets de "*sí, se puede*". Un mes després, però, la mateixa Colau havia oblidat els vaguistes i havia signat la pròrroga que havia vetat a Trias. Sis mesos en lloc d'un any, però el contracte havia estat prorrogat.

Ara bé, el 4 de febrer de 2016, Ada Colau va prorrogar un altre cop l'adjudicació a Telefónica fins a la mateixa data (31 de juliol) i per la mateixa xifra (3,2 milions d'euros) per les quals també Xavier Trias estava a punt de signar, amb l'única diferència que el contracte anual, com ja explicat a dalt, va ser repartit en dos semestrals per 1,6 milions d'euros cadascun. Per tant, l'Ajuntament de Barcelona i les seves empreses associades van continuar amb els serveis de telefonia fixa i d'accés a Internet erogats per la multinacional fins aleshores durament criticada. Un cop conquerit l'escó de batllessa, doncs, Ada Colau havia descobert que hi ha coses que no poden fer-se de manera diferent i, en ocasió d'una entrevista a Catalunya Ràdio, va justificar-se apel·lant a la "maquinària burocràtica i a les regles de la contractació, que no depenen només de l'Ajuntament, sinó també de la Unió Europea". Ada Colau va adonar-se que fins i tot una alcaldessa no té tot el

marge que voldria a l'hora de posar les clàusules dels contractes i va comunicar que, més endavant, hi hauria hagut "grans contractes que tampoc els pot fer qualsevol, ha de ser una gran companyia que tingui capacitat de donar servei a tot l'Ajuntament de Barcelona". I també, finalment, potser Ada Colau va entendre que tampoc Xavier Trias, durant el seu mandat, tenia tot el marge que hauria volgut, i ell també havia d'enfrontar-se a la "maquinària burocràtica" i a les "regles de la contractació", sense necessàriament ser mafiós o corrupte, com se l'acusava durant la campanya electoral.

31. CORONES I CORONELA

El 7 de febrer de 2016, el govern municipal presidit per Ada Colau va seguir amb la seva obra de cancel·lació de la memòria històrica de la ciutat. Concretament, el regidor de Drets de Ciutadania, Participació i Transparència, Jaume Asens, va negar que l'associació La Coronela de Barcelona participés en el canvi de guàrdia durant la jornada de portes obertes de l'Ajuntament en ocasió de la diada de Santa Eulàlia, patrona de la ciutat.

L'associació La Coronela havia estat constituïda amb l'objectiu de fer reviure i honorar, a través de la recreació històrica dels fets, els milicians que defensaren Barcelona durant la guerra de successió, fins a l'11 de setembre de 1714. L'associació, doncs, participa en esdeveniments de reconstrucció històrica com ara la jornada de Santa Eulàlia, a la qual havia pres part de forma totalment gratuïta en els últims tres anys.

El febrer de 2016, però, el número tres del govern municipal va rebutjar la participació de l'associació, ja que –segons la seva opi-

nió, ja expressada també en relació a la qüestió "Born"– la commemoració del Tricentenari ja s'havia acabat i, per tant, res de corones i Coroneles. L'única reina coronada de la ciutat ja no admetia competidors i els barcelonins haurien hagut de conformar-se amb una "programació alternativa d'espectacles infantils per a la jornada d'aquest any". L'associació, òbviament, va criticar durament la decisió del consistori, culpable de gastar diners públics en lloc d'aprofitar les manifestacions gratuïtes i totalment desinteressades dels ciutadans, però el veredicte ja havia estat emès i els pobres membres de l'antiga milícia urbana van haver de tornar a desar les armes, a l'espera d'un alcalde més amant de la història.

Pel que fa al responsable del rebuig, en canvi, tots els grups de l'oposició van lamentar les reiterades absències (vuit absències consecutives, sembla) de Jaume Asens a la comissió de Drets Socials, Cultura i Esports de l'Ajuntament. "Si li fa mandra, que ho deixi," –va afirmar Jaume Ciurana, regidor de CiU, que va reclamar-ne la dimissió– "és una qüestió de respecte institucional i personal".

32. CONFESSIONS

Segons va confessar coquetament Ada Colau, el nou president de la Generalitat, Carles Puigdemont, "és una persona molt més accessible que Artur Mas". Ho declarà el 8 de febrer en ocasió de l'entrevista a "El matí de Catalunya Ràdio", expressant la seva satisfacció per la trobada del dijous anterior amb el president, reunió durant la qual els dos representants de les màximes institucions catalanes havien arribat a un acord polític sobre la segona fase de construcció de la línia de metro fins a la Zona Franca.

Preguntada per la Mònica Terribas sobre els motius d'aquesta predilecció, Ada Colau va exposar la seva hipòtesi segons la qual "potser depèn del context i de les circumstàncies", ja que –va dir– havia conegut Artur Mas quan "aquest estava en un moment molt complicat, de cansament i de crispació". La batllessa de la capital catalana, però, va ometre de recordar que, durant els mesos de la campanya electoral per a les eleccions municipals, més d'una vegada havia titllat l'aleshores president de la Generalitat de mafiós i de corrupte, sense cap investigació a càrrec seu ni cap sentència

judicial que ho confirmés. Potser s'esperava que, un cop esdevinguda alcaldessa, Mas oblidés els insults i les falses acusacions i li posés la catifa vermella. Però les paraules no s'esborren tan fàcilment i llavors, potser, la raó per la qual Artur Mas, envers la Colau, és una "persona menys accessible" que el nou president no és tan misteriosa i només confirma que, en la vida, tard o d'hora, tot s'acaba pagant.

33.LA VAGA

En ocasió de la vaga organitzada durant la primavera del 2015 pels treballadors de Telefónica, el jutge havia ordenat el desallotjament dels vaguistes que havien ocupat la seu de l'empresa a la plaça de Catalunya. Ada Colau, que acabava de guanyar les eleccions però encara no havia estat investida com a nova alcaldessa de la ciutat, havia declarat que "és inacceptable que Telefónica estigui parlant de desallotjament i que es negui a negociar", recordant que els treballadors estaven en vaga "per millorar les seves condicions". I "per millorar les seves condicions" van començar a protestar també els treballadors del metro de TMB. Com que feia quatre anys que tenien el sou congelat, van començar a reclamar que es renegociés el conveni col·lectiu i van convocar una vaga coincidint amb l'inici del Mobile World Congress, a les acaballes del mes de febrer.

Durant l'entrevista radiofònica del 8 de febrer, Ada Colau –que aquell dia va batre el rècord de desencerts– va declarar que considerava "incompatible" negociar amb els treballadors de TMB si

mantenien la vaga convocada per a la setmana del Mobile World Congress, va subordinar les negociacions al fet que la vaga fos desconvocada i va lamentar que s'hagués fet servir directament aquesta forma de protesta en lloc de passar prèviament per una taula de negociació. Les regidores de la CUP van fer notar a l'alcaldessa que les seves paraules eren poc dignes d'una exactivista, van recordar-li que la vaga és l'instrument que la llei posa a l'abast del treballador per poder reclamar millors condicions laborals i van convidar-la a recordar els temps de la PAH, quan ocupava seus d'instituts bancaris per lluitar contra els desnonaments i els bancs subordinaven les contractacions al desallotjament dels locals ocupats. Ada Colau, però, ja viatjava per altres mons, ja ocupava un altre espai sideral.

El divendres anterior a la inauguració del MWC, l'alcaldessa va implicar-se personalment en les negociacions entre Ajuntament i treballadors, presumint de la seva capacitat de gestionar-les amb èxit positiu, i va fracassar clamorosament. La seva veueta dolça no va convèncer els rudes conductors que van aixecar-se de la taula de negociació i van confirmar la vaga: el metro no circularia

durant els dies 22 i 24 de febrer, i els autobusos no ho farien els dies 23 i 25, dues hores per torn, amb un 20% de serveis mínims assegurats. La Colau i el seu fidel Pisy, per fi conscients del fet que també els diners de les arques públiques s'acaben, van intentar explicar filosòficament que TMB té una capacitat pressupostària limitada, ja que es tracta d'una empresa pública, i un augment de sou superior a l'1% hauria pogut comportar una pujada de les tarifes.

"Si hi ha vaga, la ciutat està preparada per assumir aquesta situació", va afirmar Pisarello, intentant tranquil·litzar els seus conciutadans, i va demanar a les associacions de taxistes que reforcessin la seva flota per resoldre la patata calenta de les vagues de metro i autobusos. Instància rebutjada. Els taxistes van tornar la patata al remitent i fins i tot van amenaçar l'alcaldessa que, si seguia amb les seves pretensions, ells també haurien organitzat alguna protesta, com ara bloquejos o marxa lenta. Ada Colau va començar a perdre la paciència...

34.LA PATATA

Mentre els barcelonins assistien impotents al rebot de la patata calenta de la vaga de metro entre les parts interessades, una altra patata seguia incendiant els ànims dels ciutadans i Ada Colau gairebé va guanyar un lloc al Llibre Guinness dels Rècords aconseguint atreure fins i tot la ira de l'església catòlica. Tot havia començat el 15 de febrer de 2016, durant el lliurament dels premis Ciutat de Barcelona, quan el president del grup municipal del PP, Alberto Fernández Díaz, havia marxat indignat del Saló de Cent amb motiu d'un poema redactat com una pregària, una mena de Pare Nostre "personalitzat" i dedicat a... la patata! El popular havia acusat l'alcaldessa de "confondre la llibertat d'expressió amb el dret a l'ofensa i l'insult amb la creativitat", disparant el tret de sortida d'una polèmica que va arribar fins als vèrtexs de l'església catòlica barcelonina.

A partir d'aquell dia dissortat, creients i clergues van començar a cridar a la blasfèmia, organitzant manifestacions pertot per recla-

mar el respecte vers el seu sentiment religiós. Ada Colau va intentar defensar la llibertat d'expressió i també la sacralitat de la patata en un món tan masclista i patriarcal com el nostre, però va empitjorar la situació, anant a xocar contra bisbes, arquebisbes i tota la jerarquia catòlica, ofenent més encara els seus conciutadans que van reclamar el mateix respecte reservat als musulmans, i afegint un altre rècord al seu àlbum ja ple a rebentar.

Per solidaritat entre col·legues, també l'alcaldessa podemita de Madrid, Manuela Carmena, va voler celebrar la potència femenina i va autoritzar una exposició de patates –batejada "GenitArte" i organitzada per la tal Fundació Sexpol– en un centre social de la seva ciutat. L'exposició, però, no va durar gaires dies i els ciutadans van aconseguir-ne el tancament abans que encengués massa els sentits dels madrilenys. Nova política...

35.ELS *OKUPES*

El 12 de febrer, el grup municipal de CiU havia demanat a l'alcaldessa que aturés un "macroconcert" de música *punk* que s'estava organitzant en un edifici municipal de l'Eixample, conegut amb el nom de Transformadors, que l'exalcalde Trias volia destinar a equipaments per a la tercera edat després d'anys de desús. L'edifici resultava ocupat il·legalment des de feia uns mesos i, segons havia denunciat la regidora Francina Vila, els *okupes* –un grup anarquista– havien convocat grups *punk* provinents d'arreu d'Europa per celebrar un concert sense llicència municipal, sense el respecte de cap norma en matèria de seguretat i de soroll, i fins i tot fent pagar un bitllet per assistir-hi.

Ara bé, no només l'Ajuntament no va aturar aquell concert, sinó que també, una setmana després, segons va denunciar el grup municipal dels populars, va pagar la factura de l'electricitat de l'edifici il·legalment ocupat. El govern presidit per Ada Colau, en lloc de desallotjar els ocupants il·legals d'un edifici públic, hauria

carregat a les arques municipals una factura de 2.705 euros d'electricitat per 4 mesos. "Ja no es tracta que els okupes no paguen l'electricitat perquè es connecten a l'enllumenat públic, ara hi ha una nova modalitat, és el mateix Ajuntament que els paga les factures", va denunciar Alberto Fernández Díaz, potser oblidant el passat d'*okupa* de la mateixa alcaldessa que, segons informava la premsa abans que guanyés les eleccions, una desena d'anys abans de la seva candidatura havia ocupat il·legalment una antiga caserna de la Guàrdia Civil al barri de la Barceloneta. Qui sap si Xavier Trias, aleshores, li pagava la factura de l'electricitat. Molt poc probable, per sort.

EPÍLEG

Ada Colau ha demostrat ser un filó, un jaciment inacabable d'anècdotes, les anomenades "colauades", tan surrealistes que fins i tot van comportar l'encunyació d'una nova paraula que es podria proposar a l'Institut d'Estudis Catalans entre els neologismes més representatius del 2016. Vosaltres creieu que sigui fàcil la tasca de fer emprenyar tothom? Doncs no ho és i, només per això, l'alcaldessa mereixeria un Nobel. Per cert, amb el fracàs de les negociacions amb els treballadors de TMB, els barcelonins van entendre que la seva heroïna amb l'uniforme groc havia desaparegut irremeiablement per deixar espai a una nova representant de la casta contra la qual originàriament semblava voler lluitar. Potser encara no ha desembeinat la vareta màgica que presumia de posseir i només cal esperar. "La paciència és la força del feble i la impaciència, la feblesa del fort", deia Kant. Llavors, armem-nos de paciència i esperem...

AGRAÏMENTS

Gràcies al meu soci, que sempre diu que sí a les meves idees més boges, al meu secretari per la pacient revisió dels esborranys –deu ser frustrant discutir amb mi, tossuda com una banya de marrà– i als meus agents secrets, els meus ulls a Barcelona; gràcies al meu mestre d’estratègia i diplomàcia a qui dec la gran part del meu vocabulari; i gràcies infinites a la Reina de la Ciutat Comtal, font permanent d’inspiració, sense la qual aquesta Epopeia no existiria.

L'EPOPEIA COLAUENSE

STELLA FIRINU

Crònica semiseriosa dels primers mesos del govern municipal barceloní presidit per Ada Colau, entre relliscades i desencerts, però sempre amb el convenciment que, qualsevol paper que vulguis interpretar (que no sigui el d'Angelina Jolie, és clar), alça la vareta, crida "sí, se puede!" i tots els teus somnis esdevindran realitat.